

Jilid III
Bil. 50

Hari Jumaat
11hb Januari, 1974

PENYATA RASMI

OFFICIAL REPORT

DEWAN RAKYAT
HOUSE OF REPRESENTATIVES

PARLIMEN KETIGA
Third Parliament

PENGGAL PARLIMEN KETIGA
Third Session

KANDUNGANNYA

JAWAPAN-JAWAPAN MULUT BAGI PERTANYAAN-PERTANYAAN
[Ruangan 5753]

RANG UNDANG-UNDANG:

Rang Undang-undang Perbekalan, 1974:

Jawatankuasa—

Jadual—

Kepala B. 20, B. 21 [Ruangan 5779]

USUL:

Anggaran Pembangunan, 1974:

Jawatankuasa—

Kepala P. 20, P. 21 [Ruangan 5779]

MALAYSIA

DEWAN RAKYAT YANG KETIGA

Penyata Rasmi

PENGGAL YANG KETIGA

Hari Jumaat, 11hb Januari, 1974

Mesyuarat dimulakan pada pukul 2.30 petang

YANG HADIR:

Yang Berhormat Tuan Yang di-Pertua, TAN SRI DATUK CHIK MOHAMED YUSUF BIN SHEIKH ABDUL RAHMAN, P.M.N., S.P.M.P., J.P., Datuk Bendahara Perak.

Yang Amat Berhormat Timbalan Perdana Menteri dan Menteri Perdagangan dan Perindustrian, DATUK HUSSEIN BIN DATUK ONN, S.P.M.J., P.I.S. (Johor Bahru Timur).

Yang Berhormat Menteri Perpaduan Negara, TUN V. T. SAMBANTHAN, S.S.M., P.M.N. (Sungai Siput).

„ Menteri Perhubungan, TAN SRI HAJI SARDON BIN HAJI JUBIR, P.M.N., S.P.M.K., S.P.M.J. (Pontian Utara).

„ Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, TAN SRI V. MANICKAVASAGAM, P.M.N., S.P.M.S., J.M.N., P.J.K. (Kelang).

„ Menteri Pembangunan Ekonomi Desa, TUAN ABDUL GHAFAR BIN BABA (Melaka Utara).

„ Menteri Kerja Raya dan Tenaga, DATUK HAJI ABDUL GHANI GILONG, P.D.K., J.P. (Kinabalu).

„ Menteri Kesihatan, TAN SRI LEE SIOK YEW, P.M.N., A.M.N., P.J.K. (Sepang).

„ Menteri Kerajaan Tempatan dan Perumahan, DATUK ONG KEE HUI, P.N.B.S. (Bandar Kuching).

„ Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan, DATUK ALI BIN HAJI AHMAD, S.P.M.J., S.M.J. (Pontian Selatan).

„ Menteri Pelajaran, TUAN HAJI MOHAMED BIN YAACOB, P.M.K., S.M.K. (Tanah Merah).

„ Timbalan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri, DATUK ABDUL SAMAD BIN IDRIS, J.M.N., A.M.N., P.J.K. (Kuala Pilah).

„ Timbalan Menteri Penerangan, TUAN SHARIEF AHMAD (Langat).

„ Timbalan Menteri Jabatan Perdana Menteri, DATUK HAJI WAN ABDUL KADIR BIN ISMAIL, D.P.M.T., P.P.T. (Kuala Trengganu Utara).

„ Timbalan Menteri Kewangan, DATUK MOHAMED BIN RAHMAT, D.P.M.J., K.M.N. (Johor Bahru Barat).

„ Timbalan Menteri Perusahaan Utama, TUAN HAJI YUSOF BIN HAJI ABDULLAH *alias* HAJI YUSOF RAWA (Kota Star Selatan).

Yang Berhormat Setiausaha Parlimen kepada Menteri Kemajuan Tanah, TUAN MOHAMED BIN UJANG, K.M.N., P.J.K. (Jelebu-Jempol).

„ Setiausaha Parlimen kepada Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, TUAN HAJI RAMLI BIN OMAR, K.M.N., P.M.P. (Krian Darat).

„ Setiausaha Parlimen kepada Menteri Pembangunan Ekonomi Desa, DATUK HAJI MUSTAPHA BIN HAJI ABDUL JABAR, D.P.M.S., J.M.N., J.P. (Sabak Bernam).

„ NIK ABDUL AZIZ BIN NIK MAT, J.P. (Kelantan Hilir).

„ DATUK DR HAJI ABDUL AZIZ BIN OMAR, D.J.M.K., J.M.N., J.M.K., S.M.K. (Tumpat).

„ Y.A.M. TUNKU ABDULLAH IBNI ALMARHUM TUANKU ABDUL RAHMAN, P.P.T. (Rawang).

„ TUAN ABDUL RAHMAN BIN SBRI (Johor Timur).

„ TUAN HAJI ABDUL RASHID BIN HAJI JAIS, A.D.K. (Sabah Selatan).

„ TUAN HAJI ABDUL WAHAB BIN YUNUS (Dungun).

„ PENGHULU ABIT ANAK ANGKIN, P.P.N. (Kapit).

„ TUAN ABU BAKAR BIN UMAR (Kubang Pasu Barat).

„ TUAN HAJI AHMAD BIN ARSHAD, A.M.N. (Muar Utara).

„ TUAN AHMAD BIN HAJI ITHNIN (Melaka Selatan).

„ TUAN HAJI AHMAD BIN SA'ID, J.P. (Seberang Utara).

„ PUAN BIBI AISHAH BINTI HAMID DON, A.M.N., P.J.K. (Kulim Utara).

„ TUAN AZAHARI BIN MOHD. TAIB, S.M.K., J.S.M., A.M.N., J.P. (Sungai Patani).

„ DATUK PENGARAH BANYANG ANAK JANTING, Q.M.C., P.N.B.S., P.B.S. (Julau).

„ TUAN BOJENG BIN ANDOT (Simunjan).

„ TUAN BUJA BIN GUMBILAI (Tuaran).

„ AWANG BUNGSU BIN ABDULLAH (Limbang-Lawas).

„ TUAN HAJI AWANG WAL BIN AWANG ABU (Santubong).

„ TUAN CHAN FU KING (Telok Anson).

„ TUAN CHAN SIANG SUN, A.M.N., P.J.K., J.P. (Bentong).

„ DR CHEN MAN HIN (Seremban Timur).

„ TUAN VALENTINE COTTER *alias* JOSEPH VALENTINE COTTER (Bau-Lundu).

„ TUAN V. DAVID (Dato Kramat).

„ TUAN EDWIN ANAK TANGKUN, A.B.S. (Batang-Lupar).

„ TUAN FAN YEW TENG (Kampar).

„ TAN SRI FATIMAH BINTI HAJI HASHIM, P.M.N. (Jitra-Padang Terap).

„ TUAN THOMAS SELVARAJ GABRIEL (Pulau Pinang Selatan).

„ TUAN GOH HOCK GUAN (Bungsar).

„ TUAN RICHARD HO UNG HUN (Sitiawan).

„ TAN SRI SYED JAAFAR BIN HASAN ALBAR, P.M.N. (Johor Tenggara).

„ DATUK KHOO PENG LOONG, P.N.B.S. (Bandar Sibu).

Yang Berhormat TUAN EDMUND LANGGU ANAK SAGA, P.B.S. (Saratok).

- „ TUAN LATIP BIN HAJI DRIS (Mukah).
- „ TUAN LEE SECK FUN, K.M.N. (Tanjong Malim).
- „ TUAN LIM CHO HOCK (Batu Gajah).
- „ TUAN LIM KIT SIANG (Bandar Melaka).
- „ TUAN LIM PEE HUNG, P.J.K. (Alor Star).
- „ TUAN LOH JEE MEE (Batang Padang).
- „ TUAN WALTER LOH POH KHAN (Setapak).
- „ TUAN ANDREW MARA ANAK WALTER UNJAH (Betong).
- „ TUAN HAJI MAWARDI BIN LEBAI TEH (Kota Star Utara).
- „ DR MOHAMED BIN TAIB, P.M.K., P.J.K. (Kuantan).
- „ TUAN MOHAMED ARIF BIN SALLEH, A.D.K. (Sabah Dalam).
- „ TUAN MOHD. DAUD BIN ABDUL SAMAD (Kuala Trengganu Selatan).
- „ TUAN MOHD. NOR BIN MD. DAHAN, A.M.N., J.P. (Ulu Perak).
- „ TAN SRI MOHAMMAD SAID BIN KERUAK, P.M.N., S.P.D.K. (Kota Belud).
- „ TUAN MOHD. TAHIR BIN ABDUL MAJID, S.M.S., P.J.K. (Kuala Langat).
- „ TUAN HAJI MOHAMED YUSOF BIN MAHMUD, A.M.N. (Temerloh).
- „ TUAN HAJI MOHD. ZAIN BIN ABDULLAH (Bachok).
- „ DATUK ENSKU MUHSEIN BIN ENSKU ABDUL KADIR, D.P.M.T., J.M.N. (Trengganu Tengah).
- „ WAN MOKHTAR BIN AHMAD, P.J.K. (Kemaman).
- „ TUAN HAJI MOKHTAR BIN HAJI ISMAIL, J.S.M. (Perlis Selatan).
- „ TUAN MUHAMMAD FAKHRUDDIN BIN HAJI ABDULLAH, J.P. (Pasir Mas Hilir).
- „ TUAN MUSTAPHA BIN HUSSAIN (Seberang Tengah).
- „ TUAN JONATHAN NARWIN ANAK JINGGONG (Lubok Antu).
- „ TUAN NG HOE HUN (Larut Selatan).
- „ RAJA NONG CHIK BIN RAJA ISHAK, S.M.S., P.J.K. (Kuala Selangor).
- „ PENGARAH RAHUN ANAK DEBAK (Serian).
- „ TUAN R. C. M. RAYAN *alias* R. C. MAHADEVA RAYAN (Ipoh).
- „ TUAN SEAH TENG NGIAB, S.M.J., P.I.S. (Muar Pantai).
- „ DR S. SEEVARATNAM, P.J.K. (Seremban Barat).
- „ DATUK SENU BIN ABDUL RAHMAN, P.D.K. (Kuala Kedah).
- „ TUAN HAJI SHAFIE BIN ABDULLAH, A.M.N., B.C.K. (Baling).
- „ TUAN SOH AH TECK, A.M.N. (Batu Pahat).
- „ DR A. SOORIAN (Port Dickson).
- „ TUAN SU LIANG YU (Bruas).
- „ TUAN SULAIMAN BIN BULON, P.J.K. (Bagan Datoh).

Yang Berhormat WAN SULAIMAN BIN HAJI IBRAHIM, S.M.K. (Pasir Puteh).

- „ TUAN SULAIMAN BIN HAJI TAIB (Krian Laut).
- „ PENGIRAN TAHIR BIN PENGIRAN PATERA (Kimanis).
- „ TUAN TAI KUAN YANG, A.M.N., P.J.K. (Kulim-Bandar Bharu).
- „ DATUK TAJUDIN BIN ALI, D.P.M.P., P.J.K. (Larut Utara).
- „ DR TAN CHEE KHOON (Batu).
- „ TUAN TAN CHENG BEE, A.M.N., J.P. (Bagan).
- „ TUAN TIAH ENG BEE, P.I.S. (Kluang Utara).
- „ TUAN JAMES STEPHEN TIBOK, A.D.K. (Penampang).
- „ TUAN TING MING KIONG (Bintulu).
- „ TUAN JOSEPH UNTING ANAK UMANG (Kanowit).
- „ TUAN YEOH TECK CHYE (Bukit Bintang).
- „ TENGKU ZAID BIN TENGKU AHMAD, D.P.M.K., J.M.K., S.M.K. (Pasir Mas Hulu).

YANG TIDAK HADIR:

Yang Amat Berhormat Perdana Menteri dan Menteri Luar Negeri, TUN HAJI ABDUL RAZAK BIN DATUK HUSSEIN, S.M.N., K.O.M. (Pekan).

Yang Berhormat Menteri Kewangan, TUN TAN SIEW SIN, S.S.M., J.P. (Melaka Tengah).

- „ Menteri Tak Berpotfolio, TUAN MOHAMED KHIR JOHARI (Kedah Tengah).
- „ Menteri Hal Ehwal Sarawak, TAN SRI TEMENGGONG JUGAH ANAK BARIENG, P.M.N., P.D.K., P.N.B.S. (Ulu Rajang).
- „ Menteri Pertanian dan Perikanan, TAN SRI HAJI MOHAMED GHAZALI BIN HAJI JAWI, P.M.N., D.P.C.M., P.N.B.S. (Kuala Kangsar).
- „ Menteri Kemajuan Tanah dan Menteri Tugas-tugas Khas, DATUK HAJI MOHAMED ASRI BIN HAJI MUDA, S.P.M.K. (Kota Bharu Hulu).
- „ Menteri Pertahanan, DATUK HAMZAH BIN DATUK ABU SAMAH, S.M.K., D.S.R., S.I.M.P. (Raub).
- „ Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri, TAN SRI HAJI MUHAMMAD GHAZALI BIN SHAFIE, P.M.N., D.I.M.P., P.D.K. (Lipis).
- „ Menteri Perusahaan Utama, DATUK HAJI ABDUL TAIB BIN MAHMUD, P.G.D.K. (Samarahan).
- „ Menteri Teknologi, Penyelidikan dan Penyelarasan Kampung-kampung Baru, DATUK LEE SAN CHOON, S.P.M.J., K.M.N. (Segamat Selatan).
- „ Menteri Penerangan dan Menteri Tugas-tugas Khas, Y. M. TENGKU AHMAD RITHAUDDEEN AL-HAJ BIN TENGKU ISMAIL, P.M.K. (Kota Bharu Hilir).
- „ Menteri Tugas-tugas Khas, TUAN MICHAEL CHEN WING SUM (Ulu Selangor).
- „ Timbalan Menteri Perdagangan dan Perindustrian, DATUK MUSA HITAM, S.P.M.J. (Segamat Utara).
- „ Setiausaha Parlimen kepada Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan, TUAN MOKHTAR BIN HAJI HASHIM (Rembau-Tampin).
- „ Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua, TAN SRI HAJI NIK AHMED KAMIL, D.K., P.M.N., S.P.M.K., S.J.M.K. (Ulu Kelantan).

Yang Berhormat DATUK HAJI ABDUL-RAHMAN BIN YA'KUB, P.N.B.S. (Payang).

- „ PENGIRAN AHMAD BIN PENGIRAN INDAR (Kinabatangan).
- „ TUAN HAJI AHMAD DAMANHURI BIN HAJI ABDUL WAHAB, P.M.P., P.J.K. (Hilir Perak).
- „ TUAN AJAD BIN O. T. UYONG (Labuk-Sugut).
- „ DR AWANG BIN HASSAN, S.M.J. (Muar Selatan).
- „ CHEGU BAUDI BIN UNGGUT (Bandau).
- „ TUAN CHAN YOON ONN (Ulu Kinta).
- „ TUAN CHEN KO MING, A.M.N., P.B.S. (Sarikei).
- „ DR CHU CHEE PENG (Kluang Selatan).
- „ TUAN PETER PAUL DASON (Pulau Pinang Utara).
- „ DATIN HAJAH FATIMAH BINTI HAJI ABDUL MAJID, J.M.N., P.I.S. (Batu Pahat Dalam).
- „ TUAN HANAFIAH HUSSAIN, A.M.N. (Jerai).
- „ TUAN HASHIM BIN GERA (Parit).
- „ TUAN HOR CHEOK FOON (Damansara).
- „ TUAN HUSSAIN BIN HAJI SULAIMAN (Besut).
- „ DR LIM CHONG EU (Tanjong).
- „ DATUK PETER LO SU YIN, P.G.D.K. (Sandakan).
- „ TUAN LUHAT WAN (Baram).
- „ TUAN HAJI MOHD. CHIK JOHARI ONDU MAJAKIL (Labuan-Beaufort).
- „ TUAN MOHD. SALLEH BIN DATUK PANGLIMA ABDULLAH (Darvel).
- „ TUAN MOHD. TAHIR BIN HAJI ABDUL MANAN (Kapar).
- „ TUN DATU HAJI MUSTAPHA BIN DATU HARUN, S.M.N., P.D.K., K.V.O., O.B.E. (Marudu).
- „ TAN SRI SYED NASIR BIN ISMAIL, P.M.N., J.M.N., D.P.M.J., P.I.S. (Muar Dalam).
- „ TUAN OTHMAN BIN ABDULLAH, A.M.N. (Perlis Utara).
- „ DATUK PANG TET TSHUNG, P.D.K. (Kota Kinabalu).
- „ DATUK SRI S. P. SEENIVASAGAM, S.P.M.P., D.P.M.P., P.M.P., J.P. (Menglembu).
- „ TUAN V. VEERAPPEN (Seberang Selatan).
- „ DATUK JAMES WONG KIM MIN, P.N.B.S. (Miri-Subis).
- „ TUAN YEH PAO TZU, A.M.N. (Tawau).
- „ DATUK STEPHEN YONG KUET TZE, P.N.B.S. (Padawan).

YANG HADIR BERSAMA:

Yang Berhormat Menteri Kebajikan Am, PUAN AISHAH BINTI HAJI ABDUL GHANI, J.M.N. (Dilantik).

DEWAN RAKYAT

PEGAWAI-PEGAWAI KANAN

Setiausaha Dewan Rakyat, Datuk Azizul Rahman bin Abdul Aziz.

Timbalan Setiausaha, A. Hasmuni bin Haji Hussein.

Penolong Setiausaha, Mohd. Salleh bin Abu Bakar.

Pemangku Penolong Setiausaha, Ghazali bin Haji Abd. Hamid.

BAHAGIAN PENYATA RASMI

Penyunting, Yahya Manap.

Penolong Penyunting, P. B. Menon.

Penolong Penyunting, Osman bin Sidik.

Pemberita-pemberita:

N. Ramaswamy.

Louis Yeoh Sim Ngoh.

Abdul Rahman bin Haji Abu Samah.

Rani bin Rahim.

Suhor bin Husin.

Ng Cheng Kuai.

Jamaludin bin Haji Ali.

Amran bin Ahmad.

Mohd. Saleh bin Mohd. Yusof.

Margaret Chye Kim Lian.

Quah Mei Lan.

Puan Kong Yooi Thong.

BENTARA MESYUARAT

Mejar Musa bin Alang Ahmad

DOA

(Tuan Yang di-Pertua *mempengerusikan Mesyuarat*)

JAWAPAN-JAWAPAN MULUT BAGI PERTANYAAN- PERTANYAAN

KELAPA SAWIT—RANCANGAN TANAMAN

1. Tuan Edmund Langgu anak Saga minta Menteri Pertanian dan Perikanan menyatakan, memandangkan kepada permintaan-permintaan awam yang telah dikemukakan melalui Ahli Parlimen, Ahli Council Negeri dan wakil-wakil tempatan di dalam Jawatankuasa Bertindak Bahagian dan Daerah, apakah yang telah dikemukakan kepada Kementerian terhadap pelaksanaan sekim kelapa sawit di Daerah Kalaka oleh Kerajaan Negeri Sarawak.

Menteri Pembangunan Ekonomi Desa (Tuan Abdul Ghafar bin Baba): Tuan Yang di-Pertua, Kerajaan Negeri Sarawak telah memberitahu bahawa permohonan untuk mengadakan satu rancangan tanaman kelapa sawit di kawasan yang dimaksudkan itu masih lagi di dalam kajian oleh Lembaga kemajuan Tanah Negeri Sarawak. Jika rancangan itu baik dan wang untuk memajukan rancangan ini boleh didapati, maka tanah itu akan dibuka oleh Lembaga Kemajuan Tanah Negeri itu, dan tidak payah membuat apa-apa permohonanpun kepada Kementerian saya.

Tuan Edmund Langgu anak Saga: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Bolehkah Yang Berhormat Menteri yang berkenaan itu menyatakan kepada Dewan ini samada ada atau tidak Kementerian ini telah mengadakan elokasi untuk menjalankan projek ini dalam Rancangan Malaysia Kedua?

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Tidak berapa dengar, Tuan Yang di-Pertua.

Tuan Yang di-Pertua: Saya pun tidak berapa dengar—lagi sekali!

Tuan Edmund Langgu anak Saga: Saya minta Yang Berhormat Menteri yang berkenaan menyatakan dalam Dewan ini samada ada atau tidak Kementerian ini telah mengadakan elokasi untuk menjalankan projek ini dalam Rancangan Malaysia Kedua?

Tuan Yang di-Pertua: Saya suka hendak memberitahu iaitu kalau minta kenyataan tidak betul mengikut peraturan. Masa ini boleh soal sahaja. Soalan itu hendaklah mengikut peraturan.

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Dalam Rancangan Malaysia Kedua Kerajaan memang ingin membuka tanah seluas-luasnya yang boleh sekurang-kurangnya 1 juta ekar, dan mana-mana tanah yang difikirkan baik termasuklah tanah yang dimaksudkan oleh Ahli Yang Berhormat sudah pasti dalam perhetongan Kerajaan.

Tuan Ng Hoe Hun: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua, rakyat di Kalaka di Second Division dan di Saratok selalu meminta State Government memberitahu tempat ini boleh atau tidak tanam kelapa sawit, tetapi mereka tidak dapat jawapan, bolehkah Menteri memberitahu Ahli Parlimen dan Ahli Council Negeri mengatakan yang rancangan ini akan dijalankan.

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Tuan Yang di-Pertua, saya bukannya Ketua Menteri Sarawak dan terpulanglah kepada Ahli itu mencari Ketua Menteri Sarawak.

Tuan Ng Hoe Hun: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua. Tanah di kawasan-kawasan Kalaka itu baik atau tidak untuk ditanam kelapa sawit?

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Sedang diperiksa.

Awang Bungsu bin Abdullah: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Adakah Menteri yang berkenaan akan bercadang menambah tanaman kelapa sawit dan sekim padi di Bahagian Kelima.

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Di kawasan yang sesuai dan mendatangkan faedah akan dijalankan.

PROJEK JURURAWAT DESA

2. Dr S. Seevaratnam (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Menteri Kesihatan memberikan butir-butir mengenai projek "Jururawat Desa" seperti:

- (a) tugas-tugas tertentu jururawat-jururawat desa tersebut;
- (b) kelayakan yang dikehendaki dari seseorang jururawat;
- (c) bilangan pusat-pusat jururawat-jururawat desa ini; dan
- (d) samada lebih ramai jururawat-jururawat akan diambil untuk berkhidmat di pusat-pusat ini.

Menteri Kesihatan (Tan Sri Lee Siok Yew): Tuan Yang di-Pertua, Projek Jururawat Desa telah dimulakan pada awal tahun 1973 oleh kerana Kementerian saya sedar betapa perlunya satu perkhidmatan perubatan dan kesihatan yang lebih lengkap di peringkat bawah di kawasan-kawasan luar bandar. Pada masa ini, Klinik Bidan Cum-Quarters adalah satu perkhidmatan kesihatan yang luas di kawasan-kawasan luar bandar. Akan tetapi perkhidmatan perbidanan sahaja, sungguhpun sangat diperlukan, tidak mencukupi.

Konsep Jururawat Desa telah diperkenalkan untuk menyediakan perkhidmatan tambahan di peringkat klinik Bidan. Perkhidmatan yang sama juga telah diadakan di Sabah dan Sarawak dan didapati sangat berkesan.

Tugas-tugas Jururawat Desa adalah seperti berikut:

- (1) *Perkhidmatan-perkhidmatan Perbidanan* termasuk rawatan sebelum bersalin, semasa bersalin dan perkhidmatan-perkhidmatan selepas bersalin.
- (2) *Perkhidmatan-perkhidmatan kesihatan klinik* termasuk menjaga kesihatan bayi-bayi dan kanak-kanak, suntikan, memberi nasihat-nasihat mengenai kesihatan, zat pemakanan dan perkhidmatan-perkhidmatan perancang keluarga.
- (3) *Rawatan perubatan bagi penyakit-penyakit yang tidak merbahaya dan rawatan "first aid"* diberikan juga tetapi terhad kepada keadaan-keadaan

yang biasa didapati. Semua ini telah di "identify"kan dan langkah-langkah tertentu bagi rawatan dan rujukan telah ditetapkan.

- (4) *Aturan kerja di makmal yang mudah* seperti memeriksa air kecil dan menganggarkan haemoglobin. Beliau juga akan dapat mengambil bekalan-bekalan dan contoh-contoh darah atau "swab".
- (5) Melawat kes-kes di rumah.

Tuan Yang di-Pertua: Saya tidak tahu, soalan No. 2 ini barangkali salah, sebab jawapan-jawapannya itu tidak berapa betul.

Tan Sri Lee Siok Yew: Tuan Yang di-Pertua, betul. Ini berkenaan dengan Jururawat-jururawat Desa.

Tuan Yang di-Pertua: Soal No. 2 berbunyi: Dr Chen Man Hin minta Menteri Kesihatan memberikan butir-butir mengenai projek "Jururawat Desa" seperti:

- (a), (b), (c) dan (d).

Tan Sri Lee Siok Yew: Betul.

- (6) Melapurkan sebarang kes penyakit-penyakit berjangkit yang disyaki dan memberi nasihat-nasihat berkaitan dengan mengawal penyakit-penyakit berjangkit.
- (7) Menyimpan rekod-rekod dan pulangan (returns).

Kementerian Kesihatan bercadang mengekalkan bidan-bidan yang ada di perkhidmatan-perkhidmatan luar bandar untuk menjalankan tugas-tugas tambahan ini. Satu rancangan latihan selama 6 bulan bagi tujuan ini telahpun dimulakan di Sekolah-sekolah Latihan Kesihatan Luar Bandar di Jitra, Kedah, dan Rembau di Negeri Sembilan. Sekolah yang ketiga telah dirancang di Trengganu. Dalam tahun 1976 Kementerian saya bercadang mengadakan 3 buah sekolah-sekolah tambahan di Kelantan, Pahang dan Johor untuk mengendalikan satu kursus latihan selama 2 tahun untuk mengambil terus Jururawat-jururawat Desa ini. Pemohon-pemohon untuk memasuki perkhidmatan Jururawat Desa mestilah mempunyai kelulusan S.R.P.

Sebagai langkah pertama, sebanyak 410 buah klinik Bidan Cum-Quarters akan dinaikkan taraf kepada klinik Desa pada

tahun 1975. Keutamaan akan diberikan kepada Klinik-klinik di Rancangan-rancangan FELDA, kedua klinik-klinik di kawasan-kawasan pendalaman dan ketiga klinik-klinik di kawasan-kawasan latihan. Dan seterusnya semua Klinik Bidan ini akan dinaikkan kepada taraf Klinik Desa. Klinik-klinik yang sedia ada ini akan diperbaiki dan alat-alat dan bekalan-bekalan tambahan akan disediakan.

Apabila semua Sekolah-sekolah Jururawat Desa mula berjalan dengan sepenuhnya, adalah dijangkakan seramai 360 orang Jururawat-jururawat akan keluar daripada sekolah-sekolah ini tiap-tiap tahun.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Berkaitan dengan klinik-klinik desa ini, yang sekarang ini dinamakan Pusat Bidan di kampung-kampung, yang saya tahu, adakah Yang Berhormat Menteri sedar bahawa di klinik-klinik ini sekarang ini terdapat kekurangan ubat-ubat yang baik, hanya sekarang didapati ubat-ubat yang tidak begitu mahal dan tidak begitu baik. Adakah Yang Berhormat Menteri itu sedar tentang rayuan-rayuan seperti ini daripada penduduk-penduduk luarbandar?

Tan Sri Lee Siok Yew: Tuan Yang di-Pertua, saya tidak sedar. Kementerian saya ada memberi ubat-ubat yang mencukupi. Ubat-ubat ini bukan yang berharga mahal sahaja baik dan yang tidak mahal tidak baik, tetapi kita berikan ubat-ubat yang sesuai untuk pesakit-pesakit.

KILANG ELECTRONIK PULAU PINANG

3. Tuan Yeoh Teck Chye (*di bawah S.O. 24 (2)*) bertanya kepada Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat samada beliau sedar bahawa pekerja-pekerja yang bekerja di Kilang Elektronik Pulau Pinang mungkin akan dapat penyakit Hysteria Myopia disebabkan memegang benda yang terlalu halus begitu lama yang akan menyebabkan kerosakan mata, dan di Amerika pekerja-pekerja bekerja dalam masa yang sengkat tetapi menikmati cuti panjang kerana masa kerja yang panjang mungkin merosakkan kesihatan mereka, jika ya bolehkah beliau menyiasat tentang bahaya tersebut yang akan merosak-

kan mata dan kesihatan jasmani dan menetapkan masa kerja yang pendek bagi mereka yang terlibat dalam mengendalikan benda-benda halus.

Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat (Tan Sri V. Manickavasagam): Tuan Yang di-Pertua, daripada siasatan-siasatan yang dijalankan oleh Kementerian saya, adalah didapati bahawa di kilang-kilang di mana teropong halus digunakan, beberapa pekerja telah mengadu tentang ketegangan mata mereka pada beberapa minggu yang pertama dalam pekerjaan mereka. Walau bagaimanapun, aduan-aduan seperti ini adalah kurang apabila pekerja-pekerja itu telah biasa dengan penggunaan teropong halus itu. Tidakkah ada apa-apa bukti yang teguh bahawa kerja-kerja menyusun bahagian-bahagian elektronik boleh mengakibatkan hysteria myopia. Walau bagaimanapun, sebuah Jawatankuasa Pegawai-pegawai telah ditubuhkan, diketuai oleh Ketua Pengarah Jabatan Kilang dan Jentera untuk mengkaji selanjutnya perkara ini dan jika didapati bahawa proses-proses yang tertentu mungkin menyentuh keselamatan, kesihatan dan kebajikan pekerja-pekerja, tindakan untuk membaiki keadaan itu akan diambil untuk menentukan bahawa keselamatan, kesihatan dan kebajikan pekerja-pekerja selenggarakan pada setiap masa.

Tuan Yeoh Teck Chye: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Bolehkah Yang Berhormat Menteri yang berkenaan memberitahu pekerja-pekerja dalam electronic industries ini bekerja berapa jam satu hari?

Tan Sri V. Manickavasagam: Tuan Yang di-Pertua, pekerja-pekerja ada bekerja seperti biasa, saya dapat tahu mereka mendapat rehat yang cukup. Sesudah bekerja tiga empat jam, mereka berehat selama 15 minit atau 20 minit kemudian bekerja semula. Sebagaimana yang saya katakan tadi kita ada menyiasat perkara ini dan jikalau perlu kita akan timbangkan.

Tuan Lim Kit Siang: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Adakah Yang Berhormat Menteri sedar bahawa kajian di lain negara di dunia ada menunjukkan bahawa pekerja-pekerja di kilang-kilang electronic yang bekerja selama lima tahun, dan barangkali di Malaysia belum sampai lima tahun, mengakibatkan kerosakan mata. Oleh kerana

bahaya pada masa akan datang kepada kesihatan mereka, bolehkah Yang Berhormat Menteri menimbangkan mewajibkan semua kilang-kilang membayar satu elaun khas (special hazard allowance) untuk pekerja-pekerja?

Tan Sri V. Manickavasagam: Tuan Yang di-Pertua, tujuan kita ialah menjaga keselamatan dan kesihatan pekerja-pekerja kita. Dan kita ada menubuhkan suatu Jawatankuasa dan kita terpaksa menyelidik macam mana keadaan-keadaan di negara yang sudah mempunyai electronic industry selama 20 tahun, 30 tahun ataupun 40 tahun bagaimana pengalamannya. Jadi, itulah tujuan kita mengadakan Jawatankuasa ini.

Tuan T. S. Gabriel: Soalan tambahan. Jika didapati betul mata pekerja-pekerja telah rosak oleh kerana menggunakan perkakas-perkakas yang disebutkan di dalam soalan ini apakah tindakan Kementerian beliau akan ambil?

Tan Sri V. Manickavasagam: Tuan Yang di-Pertua, ini soalan hypothetical.

Tuan Goh Hock Guan: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Yang Berhormat Menteri berkata Kementerian beliau telah mengkaji masalah ini bolehkah Yang Berhormat Menteri memberikan satu lapuran kepada Ahli-ahli Parlimen untuk dibaca?

Tan Sri V. Manickavasagam: Bila sudah siap, Tuan Yang di-Pertua, akan diberi.

KAIN PUTIH—KEKURANGAN

4. Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus minta Menteri Pembangunan Ekonomi Desa menyatakan samada Kerajaan sedar tentang kekurangan kain putih sebagai yang dialami oleh perusahaan-perusahaan batik di negeri-negeri Trengganu dan Kelantan. Kenapa Kerajaan tidak mengawasi hal ini. Adakah benar bahawa pembatik-pembatik boleh mendapatnya dengan cara sulit dari pemborong di Pulau Pinang. Bagaimanakah hal ini diusahakan oleh KIMA, Syarikat Pemasaran Batik dan pembatik-pembatik yang berkenaan. Apa tindakan yang telah diambil oleh Kerajaan sehingga ini untuk menyelesaikan masalah ini.

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Tuan Yang di-Pertua, Kerajaan memang sedar tentang kekurangan kain putih yang dialami oleh pengusaha-pengusaha batik di Trengganu dan Kelantan dan tindakan-tindakan tertentu telahpun diambil untuk mengatasi masalah kekurangan ini. Kerajaan tidaklah dapat memastikan samada pengusaha-pengusaha boleh mendapati kain putih dengan cara sulit daripada pemborong-pemborong di Pulau Pinang. Untuk mengatasi masalah kekurangan kain putih, Kerajaan telah memberi kemudahan dan keistimewaan kepada Perbadanan Pemasaran Batik Bumiputra Berhad, iaitu salah sebuah syarikat anjuran MARA, untuk mengimpot kain-kain putih tanpa dikenakan cukai mulai bulan Mei, 1973 bagi menampung kekurangan kain putih dalam negeri. Perbadanan juga telah membuat kajian-kajian untuk menambahkan punca-punca pembekalan kain putih daripada luar negeri selain daripada punca sekarang, iaitu dari Negeri India dan Hongkong. Selain daripada itu sebagai rancangan jangka masa panjang untuk menambahkan lagi pembekalan kain putih, MARA sebagai merancang bagi menambahkan pengeluaran kain putih Syarikat KIMA Sendirian Berhad.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Kenapa Syarikat KIMA sehingga ini tidak dapat menampung keperluan pengusaha-pengusaha batik sedangkan pengeluarannya banyak. Adakah pengeluar-pengeluar KIMA ini diberi keistimewaan dengan memberi kepada pembuat-pembuat batik lebih dahulu baharu diberi kepada orang lain atau bagaimana sehingga mendatangkan kekurangan masa ini.

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Pembuat-pembuat kain batik di Trengganu dan di Kelantan, Tuan Yang di-Pertua, adalah diberi keutamaan membeli kain putih keluaran daripada kilang KIMA. Tetapi oleh kerana kain putih itu berlebihan, maka kain putih yang berlebihan itu dijual kepada orang lain dengan membuat perjanjian kontrek sekian-sekian lama, dan pada waktu yang akhir ini apabila berlaku kekurangan kain putih, maka tidak dapatlah kilang KIMA memberi kain lebih dengan membatalkan kontrek dengan orang lain yang telah dibuat sebelum sampai tempohnya. Apabila sampai tempohnya kelak, maka

kontrek seperti itu tidak akan diperbaharui, dan semua kehendak pengeluar-pengeluar batik di Trengganu dan di Kelantan akan dipenuhi.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Tuan Yang di-Pertua, bolehkah Yang Berhormat Menteri yang berkenaan memberitahu sehingga bila kontrek yang berkenaan itu akan habis tempohnya dan adakah pihak Perbadanan Pemasaran Batik yang dikendalikan oleh MARA ini sanggup mengendalikan pemasaran bagaimana yang diperlukan oleh pembatik di sebelah Pantai Timur pada masa yang akan datang.

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Tuan Yang di-Pertua, oleh kerana banyak perjanjian kontrek itu dibuat, jadi tak dapat saya sebutkan satu-persatu dan saya berkehendakkan notis. Soalan Ahli Yang Berhormat yang kedua mengenai Perbadanan Pemasaran Batik yang ada sekarang ini bukanlah semata-mata kepunyaan MARA, tetapi sebahagian sahamnya dipegang oleh pembatik-pembatik itu sendiri. Jadi, terpulanglah kepada mereka itu menolong semua ahli-ahlinya bagaimana untuk mendapatkan kain putih. Bagi pihak MARA akan cuba mengeluarkan kain putih yang lebih banyak dan juga membawa kain putih daripada luar negeri dengan ketiadaan cukai khas kepada mereka itu.

CUTI SEKOLAH

5. Tuan Haji Shafie bin Abdullah minta Menteri Pelajaran menyatakan memandang kepada kenyataan yang dibuat oleh beliau di Parlimen pada 25hb Januari, 73 bahawa Kerajaan pada masa ini sedang menjalankan satu penyiasatan mengenai cuti sekolah untuk mengatasi kelemahan-kelemahan dan kesusutan pelajaran dengan meminta pendapat-pendapat dari guru-guru, ibubapa dan orangramai, samada Kerajaan telah mengeluarkan satu pekeliling untuk meminta pendapat-pendapat tersebut, dan jika ya, nyatakan hasil penyelidikan itu.

Menteri Pelajaran (Tuan Haji Mohamed bin Yaacob): Tuan Yang di-Pertua, Kementerian Pelajaran telah mengkaji masaalah cuti sekolah ini setelah mendapat pandangan-pandangan daripada Pengarah-pengarah Pelajaran Negeri, guru-guru besar

dan Kesatuan/Persatuan Guru. Memandangkan bahawa peperiksaan S.P.M./M.C.E. dan S.T.P./H.S.C. yang dikelolakan oleh Lembaga Peperiksaan Cambridge diadakan pada bulan November hingga Disember tiap-tiap tahun dan oleh kerana setengah-setengah bangunan sekolah dan ramai tenaga pengajar terlibat di dalam peperiksaan-peperiksaan itu maka Kementerian Pelajaran telah membuat keputusan supaya meneruskan sistem yang ada sekarang ini.

Tuan Haji Shafie bin Abdullah: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Mengikut jawapan Yang Berhormat Menteri tadi pendapat-pendapat ialah daripada guru-guru besar dan Pegawai-pegawai Pelajaran, tetapi dalam kenyataan beliau yang telah lalu penyiasatan akan dibuat meminta pendapat-pendapat daripada kalangan ibu-bapa dan juga orangramai. Adakah pendapat-pendapat itu diminta daripada kalangan-kalangan yang saya sebutkan ini?

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, pendapat-pendapat daripada setengah-setengah ibu-bapa ada juga tiba di Kementerian, dan setengahnya tidak bersetuju dengan mengadakan cuti yang begitu panjang, tetapi keseluruhannya Kementerian telah menimbangkan dan pendapatnya sepertiiliah yang saya sebutkan tadi.

Tuan Haji Shafie bin Abdullah: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Bagaimana caranya yang dibuatkan oleh Yang Berhormat Menteri tadi di dalam meminta pendapat-pendapat daripada kalangan ibu-bapa. Adakah dengan secara perseorangan ataupun menerusi Lembaga-lembaga Sekolah ataupun bagaimana?

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, ibu-bapa telah diberitahu oleh guru-guru besar masing-masing untuk menyampaikan pendapat-pendapat mereka kepada Kementerian.

Tuan Haji Shafie bin Abdullah: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Untuk pengetahuan Yang Berhormat Menteri saya fikir barangkali kawan-kawan saya yang lain-lain pun akan bersetuju dengan saya mengatakan guru-guru besar tidak pernah meminta pendapat-pendapat daripada ibu-bapa malahan lagi daripada Lembaga-lembaga Sekolah. . . .

Tuan Yang di-Pertua: Soalan tambahan sahaja dibenarkan.

Tuan Haji Shafie bin Abdullah: Soalan tambahannya ialah adakah benar sebagai-mana kata saya bahawa guru-guru besar tidak pernah meminta pendapat-pendapat, fikiran-fikiran daripada ahli-ahli Lembaga malahan juga daripada kalangan rakyat ataupun ibu-bapa.

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Itu kami tidak sedar, tetapi kami ada juga menerima buah fikiran daripada ibu-bapa.

Tuan T. S. Gabriel: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua. Selepas kita mencapai kemerdekaan sampai pada masa sekarang nampaknya kita terus mengikut cuti sekolah cara lama. Saya ingin tahu cara cuti sekolah yang ada pada masa sekarang adakah ini sistem British. Are we following the British system of school holidays?

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, tidak.

LEMBAGA PERTUBUHAN PELADANG

6. Tuan Haji Ahmad bin Arshad minta Menteri Pembangunan Ekonomi Desa menyatakan apakah rancangan-rancangan dan usaha-usaha yang telah dan sedang dijalankan untuk membantu Lembaga Pertubuhan Peladang dan Syarikat-syarikat Kerjasama daripada wang yang telah diuntukkan sebanyak 40 juta ringgit itu.

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Tuan Yang di-Pertua, tidak benar bahawa Lembaga Pertubuhan Peladang telah diberi peruntukan berjumlah \$40 juta. Sebenarnya peruntukan hanya \$10,970,000 sahaja. Antara projek yang telah dimasukkan dalam Rancangan Malaysia Kedua (Mid-Term Review) adalah seperti berikut:

- (1) Rancangan mengadakan kemudahan-kemudahan asas.
- (2) Rancangan memperluaskan pengeluaran dan pemasaran pertanian.
- (3) Rancangan mempelbagaikan pertanian.
- (4) Rancangan mengujudkan rangkaian kedai-kedai runcit.
- (5) Rancangan Pembangunan Tanah.

(6) Rancangan menggalakkan perusahaan-perusahaan berasaskan pertanian.

(7) Modal pusingan.

(8) Pembinaan kilang-kilang baja.

Peruntukan kepada semua rancangan-rancangan ini telahpun dikemukakan kepada Kerajaan oleh Lembaga Pertubuhan Peladang.

Mengenai rancangan pembukaan tanah, sekeping tanah seluas 7,000 ekar telahpun dapat di Segamat yang akan ditanam dengan kelapa sawit dan juga lada hitam. Tanah juga sedang diminta daripada Kerajaan-kerajaan Negeri lain seperti Perak, Kelantan dan Pahang.

Tuan Haji Ahmad bin Arshad: Tuan Yang di-Pertua, dalam rancangan tanah ini saya ingin tahu daripada Yang Berhormat Menteri yang berkenaan adakah benar bahawa kurang mendapat kerjasama daripada setengah-setengah Kerajaan Negeri?

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Tuan Yang di-Pertua, pada dasarnya tidak ada apa-apa kesusahan, tetapi oleh kerana Pertubuhan Peladang baharu sahaja ditubuhkan tentulah mengambil masa bagi Kerajaan Negeri menimbangkan tanah-tanah yang sesuai kerana ada banyak agensi-agensi yang lain seperti FELCRA, FELDA juga memohon tanah daripada Kerajaan Negeri.

SEBARAN AM

7. Tuan Haji Mawardi bin Lebai Teh (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri menyatakan samada beliau sedar bahawa iklan-iklan dan lain-lain jenis sebaran yang berlawanan dengan nilai-nilai moral, kebudayaan Melayu, pengajaran Islam adalah bertentangan dengan usaha Kerajaan untuk membaiki rakyat dari segi rohani, dan jika ya, apakah langkah-langkah yang akan diambil oleh Kerajaan dalam perkara ini.

Timbalan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri (Datuk Abdul Samad bin Idris): Tuan Yang di-Pertua, ukuran yang kita gunakan dalam hal nilai-nilai sebaran am ialah Rukunegara dan ukuran ini sentiasa digunakan sebagai asas untuk mengawal segala bentuk iklan.

Tuan Haji Mawardi bin Lebai Teh: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua. Tidakkah pihak Kementerian ini sedar bahawa di antara filem-filem iklan yang disiarkan di dalam TV kita itu yang boleh jadi terkeluar daripada kehendak kita yang sebenar ialah dibuat daripada luar negeri. Jadi, tidakkah pihak Kerajaan memikirkan bahawa filem-filem iklan pada satu masa akan datang semuanya akan dibuat dalam negeri ini supaya dapat ditapis.

Datuk Abdul Samad bin Idris: Tuan Yang di-Pertua, soal itu sekarang sedang dipertimbangkan oleh Kementerian Penerangan dan saya diberitahu telahpun bermula pada peringkat awal. Selain daripada itu, bentuk-bentuk iklan yang merosakkan moral ini sedang diperhatikan setiap masa oleh pegawai-pegawai.

PENEMPATAN SEMULA ORANG-ORANG IBAN

8. Tuan Andrew Mara anak Walter Unjah minta Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri menyatakan samada benar banyak lagi rancangan-rancangan penempatan semula untuk orang-orang Iban seperti yang dibuat di Nanga Sukuau dalam Bahagian Ketiga Sarawak, akan didirikan di kawasan RASCOM, dan jika benar, dimanakah letaknya rancangan-rancangan baru ini.

Datuk Abdul Samad bin Idris: Tuan Yang di-Pertua, jawapan tidak benar. Hanya satu sahaja rancangan penempatan semula yang kekal untuk orang-orang Iban dan juga kaum-kaum native yang lain yang akan didirikan di kawasan RASCOM, iaitu di Nanga Sukuau.

Adapun rancangan penempatan semula di Nanga Sukuau yang sedang di laksanakan sekarang itu merupakan lanjutan kepada rancangan asal yang dinamakan Gerakan Empuru, iaitu rancangan penempatan semula sementara. Orang-orang Iban dan juga lain-lain kaum native di kawasan Gerakan Empuru itu akan dipindahkan ke rancangan kekal penempatan semula di Nanga Sukuau yang luasnya lebih kurang 4,000 ekar.

Tuan Joseph Unting anak Umang: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua. Berkenaan rancangan penempatan semula seperti di Nanga Sukuau banyak tempat-tempat yang

lain seperti di Nanga Sukuau belum dibuat lagi. Adakah Kementerian yang berkenaan hendak mempercepatkan supaya rakyat yang kesusahan atau kesuntukan akan senang lagi kerana nama-nama Kerajaan kita dibantah oleh rakyat yang sudah tinggal sampai 6 bulan tetapi belum dibinakan.

Datuk Abdul Samad bin Idris: Tuan Yang di-Pertua, soal itu sedang kami rundingkan dengan Kerajaan Negeri Sarawak.

LESEN TEKSI

9. Tuan Haji Ahmad bin Haji Ithnin minta Menteri Perhubungan menyatakan bilangan syarikat-syarikat Teksi yang telah menjualkan teksi-teksi yang telah diuntukkan kepada mereka dan dengan sebab itu ahli-ahli syarikat yang berkenaan meminta Kementerian mengambil tindakan.

Menteri Perhubungan (Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir): Tuan Yang di-Pertua, semua lesen-lesen pengangkutan perdagangan termasuk lesen teksi dan kereta sewa yang telah dikeluarkan tidak boleh dijual beli.

Walau bagaimanapun sekiranya Kementerian saya menerima aduan yang tepat tentang adanya pengusaha-pengusaha lesen pengangkutan perdagangan samada Syarikat pun menjualkan lesen-lesen mereka itu, maka aduan-aduan itu akan disiasat dengan telitinya dan tindakan-tindakan akan diambil mengikut keadaan-keadaan kesalahan-kesalahan yang dilakukan.

Tuan Ahmad bin Haji Ithnin: Soalan tambahan. Adakah pihak Kementerian ini sedar bahawa ada setengah-setengah syarikat yang telah melakukan perbuatan menjualkan lesen-lesen teksi kepada orang perseorangan. Jika sekiranya sedar, apakah tindakan yang sewajarnya dan siasatan yang telah dijalankan, dan jika ya perkara ini benar, bilakah masanya tindakan yang sewajar diambil oleh Kementerian yang berkenaan?

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Tuan Yang di-Pertua, saya sudah jawab tadi. Tentang jual, dia tidak boleh jual-beli kerana benda itu personal, tinggal lagi kalau dia pajak, dia gadai dengan surat perjanjian, itu lain. Sebab itulah kita hendak siasat.

PEKERJA WANITA YANG BERKAHWIN

10. Tuan Yeoh Teck Chye bertanya kepada Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat samada benar bahawa dasar Kerajaan ialah tidak menggalakkan wanita yang telah berkahwin dari bekerja seperti yang telah diterangkan oleh Timbalan Menteri Kewangan di dalam Dewan Negara.

Tan Sri V. Manickavasagam: Tuan Yang di-Pertua, bukan dasar Kerajaan tidak menggalakkan wanita-wanita yang telah berkahwin dari bekerja.

DADAH MERBAHAYA

11. Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Peguam Negara menyatakan, memandang bahawa kerap kali diperkatakan bahawa ancaman dadah adalah lebih merbahaya daripada ancaman komunis dan perkauman, sejauh manakah dadah boleh mengancam keselamatan negara ini.

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, memang benar bahawa ancaman dadah adalah lebih merbahaya daripada ancaman komunis dan perkauman sekiranya bahawa itu tidak dicegah dan dikawal dari sekarang.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Adakah Yang Berhormat wakil Peguam Negara sedar bahawa ancaman dadah sekarang makin meluas di mana terdapat setengah-setengah tempat dianggotai oleh anak-anak orang-orang kenamaan dan orang-orang besar-besar yang mengepalai menyebarkan dadah-dadah ini. Jika sedar, apakah tindakan yang telah diambil?

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, pada awal persidangan ini, saya telahpun menjawab soalan ini.

RUMAH MURAH KERAJAAN DI CAMERON HIGHLANDS

12. Tuan Loh Jee Mee minta Menteri Kerajaan Tempatan dan Perumahan menyatakan:

- (i) samada beliau sedar bahawa penghuni-penghuni rumah-rumah murah

Kerajaan di Tanah Rata, Cameron Highlands, telah diberitahu oleh Kerajaan Negeri Pahang bahawa ansuran bulanan sebanyak \$35 bagi tempoh 17 tahun telah dinaikkan kepada \$55.98 dikuatkuasakan mulai empat tahun kebelakangan;

- (ii) samada menjadi dasar Kerajaan untuk mencari keuntungan yang banyak daripada projek-projek seperti ini, dan jika tidak mengapa keputusan mengejut dibuat untuk menaikkan ansuran bulanan ini; dan
- (iii) samada tindakan ini bertujuan menafikan hak kepada golongan yang berpendapatan rendah daripada membeli rumah-rumah murah Kerajaan.

Menteri Kerajaan Tempatan dan Perumahan (Datuk Ong Kee Hui): Tuan Yang di-Pertua, jawab soalan bahagian

- (i) Ya.

- (ii) Bukanlah menjadi dasar Kerajaan membuat sebarang keuntungan dari projek-projek rumah murah. Sebenarnya rancangan rumah murah untuk golongan pendapatan rendah itu diberi bantuan. Sebabnya menetapkan bayaran ansuran bulanan dalam kes ini sebanyak \$55.98 adalah semata-mata sebagai kira-kira sahaja dalam bayaran ansuran yang diperolehi dalam tempoh 17 tahun itu ada sama dengan harga pembinaan (harga kontrek), harga tanah dan ukur, harga kerja kemudahan asas seperti jalan-jalan, longkang-longkang dan sebagainya ditambah dengan faedah atas peminjam dari Kerajaan Persekutuan sebanyak 5% setahun. Oleh itu, wang pinjaman itu telah dibantu dan perkhidmatan arkitek, penyeliaan dan teknik diberi dengan percuma.

Oleh kerana kos pembangunan yang agak tinggi, maka Kerajaan Negeri dengan kebenaran pihak Kementerian, telah melelong rumah-rumah ini pada 30hb Jun dan hasilnya enam buah rumah itu telah dijual sebanyak \$55,650. Dengan menolak jumlah ini daripada jumlah harga sebanyak \$216,715 maka harga sebuah rumah bagi baki 24 buah ini berharga \$6,711.04. Di samping itu dicampur kos tanah dan ukur sebanyak \$1,300.00 bagi sebuah rumah, maka

jumlah kos sebuah rumah menjadi \$8,011.04. Oleh itu bayaran ansuran bulannya menjadi \$55.98 termasuk faedah 5% setahun yang dibayar dalam tempoh 17 tahun.

Saya ingin menambah di sini bahawa wang sebanyak \$58,219 yang dibelanjakan untuk membersihkan dan menyediakan tapak telah tidak dimasukkan dalam perkiraan dan dengan itu ianya telah dibantu lagi kepada rancangan ini. Pihak Kerajaan Negeri Pahang telah mengkaji perkara ini dengan lebih teliti lagi sebelum mengambil keputusan mengenakan bayaran ansuran bulanan sebanyak \$55.98 itu dan ini adalah jelas bahawa bukanlah mencari keuntungan terhadap projek itu. Sebenarnya Kerajaan telah membantu projek itu sebanyak sedikitnya.

- (iii) Soal ini tidak timbul oleh kerana tindakan yang diambil ini bukanlah mengeneipkan hak gulungan pendapatan rendah membeli rumah-rumah murah yang dibina oleh Kerajaan.

Tuan Goh Hock Guan: Soalan tambahan. Apabila saya mengunjungi rumah murah di kawasan saya di Bungsar seperti di Loke Yew Road dan rumah murah di Jalan Pekeliling, ramai penduduk-penduduk di sana ada buat complain berkenaan harga sewa rumah itu dan bau-baunya sangat teruk dan sampah-sampah banyak di sekeliling tempat rumah murah di sana. Oleh yang demikian, bolehkah kita menyeru Menteri ambil tindakan yang sesuai untuk menyelesaikan masalah ini?

Datuk Ong Kee Hui: Tuan Yang di-Pertua, itu soalan lain.

KURSUS REFRESHER SAINS/HISAB MODEN

13. Tuan Loh Jee Mee (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Menteri Pelajaran menyatakan samada apa-apa kursus "refresher" bagi mengajar Sains dan Hisab Moden dalam bahasa Tamil telah dijalankan untuk guru-guru sekolah Tamil supaya murid-murid sekolah Tamil tidak ketinggalan jauh ke belakang murid-murid dalam aliran-aliran lain dalam kedua-dua matapelajaran itu.

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, setakat ini belum ada kursus-kursus refresher Sains dan Hisab Moden yang dijalankan khas dalam bahasa Tamil. Walaubagaimanapun guru-guru Sekolah Tamil yang telah membuat permohonan untuk mengikuti kursus refresher Sains/Hisab rendah dalam bahasa Malaysia telah diberi peluang untuk mengikuti kursus tersebut.

PEKERJA-PEKERJA DI LADANG GETAH

14. Tuan Lim Kit Siang minta Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat menyatakan bilangan pekerja-pekerja sektor ladang-ladang getah yang dibuang kerja setiap tahun mulai 1967 hingga 1973, dan juga nyatakan samada Kerajaan akan merancangkan satu sekim khas untuk menempatkan semula pekerja-pekerja Ladang yang dibuang kerja.

Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat (Tan Sri V. Manickavasagam): Tuan Yang di-Pertua, Kementerian saya tiada menyimpan semua rekod-rekod pekerja-pekerja ladang yang diberhentikan atau yang diambil bekerja dalam beberapa tahun yang lepas.

Walaubagaimanapun, Kementerian saya ada mempunyai rekod-rekod yang berikut yang menunjukkan bilangan-bilangan pekerja yang digajikan di ladang-ladang getah dari tahun 1967-1972:

1967	1968	1969	1970	1971	1972
231,900	206,680	215,120	226,400	198,690	196,120

Penukaran ladang-ladang getah menjadi ladang-ladang kelapa sawit adalah satu sebab yang pekerja kurang. Ladang-ladang kelapa sawit kurang menggunakan tenaga buruh. "Task Force" yang ada pada masa sekarang apabila ada buat recommendations, masalah-masalah pekerja ladang-ladang ini boleh diatasi.

Tuan Lim Kit Siang (Bandar Melaka): Soalan tambahan. Bolehkah Menteri beritahu bila "Task Force" ini akan menghabiskan kerjanya oleh kerana sudah 6 bulan ia diadakan.

Tan Sri V. Manickavasagam: Task Force Recommendations, kita percaya pilot scheme yang pertama boleh diadakan di Port Dickson tidak berapa lama lagi. Saya

ada berunding dengan Kerajaan Negri Sembilan dan saya percaya tidak lama lagi kita boleh ada satu pilot project di Negri Sembilan.

Dr Tan Chee Khoon: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua. Bolehkah Menteri berkenaan menjelaskan adakah rancangan untuk menempatkan pekerja-pekerja yang dibuang dari ladang-ladang di dalam Rancangan F.L.D.A.?

Tan Sri V. Manickavasagam: Itu soalan lain.

Tuan Lim Kit Siang: Selain daripada ditubuhkan task force itu bolehkah Yang Amat Berhormat Menteri menimbang mengadakan satu jabatan khas dalam Kementerian ini untuk menolong pekerja-pekerja di ladang-ladang yang dibuang kerja, kerana Kerajaan sudah beberapa kali menolak seruan pihak Pembangkang untuk mengadakan Kementerian khas, jika tidak boleh, bolehkah diadakan satu department khas di bawah Kementerian ini?

Tan Sri V. Manickavasagam: Tuan Yang di-Pertua, saya tidak sedar pada masa sekarang pekerja-pekerja ladang kena buang kerja. Saya sedar pada masa sekarang ada kekurangan pekerja-pekerja di beberapa ladang di negara ini.

Tuan Lim Kit Siang: Tuan Yang di-Pertua, soalan itu ialah berkenaan dengan masalah pekerja-pekerja ladang.

Tuan Yang di-Pertua: Apa soalan tambahannya?

Tuan Lim Kit Siang: Soalannya bukan masalah sekarang ini, tetapi ialah masalah 10-15 tahun di mana berpuluh-puluh ribu orang sudah dibuang kerja. Dan M.I.C. sendiri ada satu resolusi menyeru.

Tuan Yang di-Pertua: Apa soalan tambahannya?

Tuan Lim Kit Siang: Adakah Yang Berhormat Menteri sedar bahawa M.I.C. sendiri ada menyeru Kerajaan menubuhkan satu Kementerian khas dan jikalau ia tak sedar bagaimana dia boleh jadi Presiden M.I.C.?

Tan Sri V. Manickavasagam: Tuan Yang di-Pertua, kalau hendak satu Kementerian khas itu terpulanglah kepada Yang Amat Berhormat Perdana Menteri. Saya tidak boleh jawab perkara itu.

Tuan Lim Kit Siang: Bolehkah Menteriannya tubuhkan satu Department khas untuk menjaga perkara itu?

Tan Sri V. Manickavasagam: Saya percaya pada masa sekarang pejabat yang bertanggung-jawab ini ada menjaga dengan cukup atas perkara ini.

Raja Nong Chik bin Raja Ishak: Tuan Yang di-Pertua, saya hendak tanya betul atau tidak iaitu banyak kerja kosong di ladang-ladang, kerana orang tidak mau bekerja.

Tan Sri V. Manickavasagam: Itu pun ada juga.

BAYARAN PEMERIKSAAN DOKTOR

15. Dr Tan Chee Khoon (*di bawah S.O. 24(2)*) minta Menteri Kesihatan menyatakan samada Kerajaan bercadang menghapuskan bayaran pemeriksaan doktor sebanyak \$20 kepada murid sekolah rendah yang hendak masuk sekolah menengah yang berasrama penuh.

Menteri Kesihatan (Tan Sri Lee Siok Yew): Tuan Yang di-Pertua, Kerajaan masih lagi mengenakan bayaran pemeriksaan doktor sebanyak \$20 kepada murid-murid sekolah rendah yang memasuki sekolah menengah yang berasrama penuh. Akan tetapi bagi murid-murid yang terpilih untuk memasuki sekolah-sekolah menengah yang berasrama penuh dan mereka diperakukan oleh Kementerian Pelajaran datangnya dari keluarga yang miskin dan tidak berkemampuan, bayaran pemeriksaan doktor sebanyak \$20 adalah dikecualikan sebaliknya hanya bayaran namaan sebanyak \$1 sahaja dikenakan.

Dr Tan Chee Khoon: Soalan tambahan. Adakah Menteri yang berkenaan sedar \$1 yang dikenakan untuk bayaran pemeriksaan oleh doktor-doktor di rumah sakit Kerajaan kebanyakan murid-murid yang datang daripada keluarga miskin, mereka susah hendak

bayar \$1 itu? Oleh yang demikian, bolehkah Menteri yang berkenaan mengecualikan semua bayaran kepada murid-murid yang miskin.

Tan Sri Lee Siok Yew: Tuan Yang di-Pertua, Kementerian saya akan mengambil perhatian perkara itu.

SESCO MEMBEKALKAN LETRIK DI BANDAR SONG

16. Tuan Penghulu Abit anak Angkin minta Menteri Kerajaan dan Tenaga menyatakan samada Kerajaan akan mendesak SESCO untuk membekalkan tenaga letrik di Bandar Song oleh kerana bekalan tenaga letrik yang terdapat sekarang dari sebuah syarikat persendirian didapati tidak memadai bagi sebuah daerah baru yang sedang maju dengan pesatnyanya; dan samada Kerajaan akan memberi ganti rugi kepada syarikat ini kerana menamatkan pajakan kontreknya lebih awal.

Menteri Kerja Raya dan Tenaga (Datuk Haji Abdul Ghani Gilong): Tuan Yang di-Pertua, sebenarnya perkara yang dibangkitkan oleh Ahli Yang Berhormat itu adalah di bawah bidang kuasa Kerajaan Negeri Sarawak. Tetapi saya telah difahamkan bahawa pada masa ini pihak Kerajaan Negeri masih belum bercadang untuk menamatkan pajakan kontrek-kontrek pembekal-pembekal persendirian yang ada dari membekalkan kuasa letrik ke kawasan yang disebutkan oleh Yang Berhormat itu.

BURUNG—MUSIM MENEMBAK

17. Tuan Yeoh Teck Chye (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Menteri Pertanian dan Perikanan menyatakan:

- (a) mengapakah musim menembak burung merpati hijau telah ditukar dari bulan Jun/November kepada bulan September/Disember di Negeri Perak;
- (b) siapakah yang mencadangkan pertukaran itu; dan
- (c) samada beliau akan mengharamkan penjualan daging-daging burung dipasaran sebagai satu langkah untuk menghapuskan amalan menangkap burung secara haram.

Menteri Pembangunan Ekonomi Desa (Tuan Abdul Ghafar bin Baba): Tuan Yang di-Pertua, tidak ada masaalah timbul mengenai burung merpati hijau. Maka dengan sebab itu soalan (a) dan (b) tidaklah perlu dijawab.

Berkenaan soalan (c) tidak payah diharamkan penjualan daging burung di pasar-pasar kerana ada Undang-undang yang menyekat menembak burung dalam waktu yang tertentu.

RUMAH MURAH KAWASAN SUNGEI SIPUT (UTARA)

18. Tuan Loh Jee Mee (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Menteri Kerajaan Tempatan dan Perumahan menyatakan samada Kementerian beliau mempunyai apa-apa rancangan untuk membina rumah-rumah murah di kawasan Sungei Siput (Utara) Perak, jika ya, nyatakan butir-butir lanjut tentang rancangan itu.

Menteri Kerajaan Tempatan dan Perumahan (Datuk Ong Kee Hui): Tuan Yang di-Pertua, Kementerian saya telah meluluskan pinjaman wang sebanyak \$645,200 tahun dahulu digunakan membina 110 buah rumah murah bagi kawasan Sungei Siput (Utara).

KEADAAN KESELAMATAN DI KELANTAN-THAILAND

19. Tuan Haji Mohd. Zain bin Abdullah minta Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri menyatakan:

- (a) samada Kerajaan sudah berpuashati dengan keadaan keselamatan di kawasan-kawasan sempadan dengan Thailand; dan
- (b) jika belum, apakah langkah-langkah yang sedang dan akan diambil untuk menjamin keselamatan penduduk-penduduk dalam kawasan yang berkenaan.

Timbalan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri (Datuk Abdul Samad bin Idris): Tuan Yang di-Pertua, keadaan keselamatan di Kelantan di kawasan-kawasan sempadan dengan Thailand adalah terkawal. Kerajaan tidak akan berpuashati selagi semua kegiatan pengganas belum dipatahkan. Untuk menjaga

keselamatan, Pasukan Keselamatan kita sedang memperhebatkan kegiatan mereka bersama dengan tindakan yang diambil oleh Jabatan-jabatan Awam dengan kerjasama dari pihak orangramai.

JALANRAYA MENYAMBUNGKAN BAHAGIAN KELIMA SARAWAK

20. Awang Bungsu bin Abdullah minta Menteri Kerja Raya dan Tenaga menyatakan langkah-langkah yang akan diambil untuk membina jalanraya-jalanraya yang menyambungkan Bahagian Kelima dengan lain-lain Bahagian di Sarawak supaya dapat mengiratkan perhubungan persahabatan di kalangan rakyat Malaysia di Sarawak.

Datuk Haji Abdul Ghani Gilong: Tuan Yang di-Pertua, pada masa ini pihak Kerajaan masih belum mempunyai cadangan untuk membina jalan bagi menyambungkan Bahagian ke 5 dengan bahagian-bahagian lain Sarawak, kerana menurut anggaran kasar jalan sepanjang 90 batu yang perlu dibina melalui kawasan-kawasan yang berbukit bukau itu akan menelan belanja sekurang-kurangnya \$22 juta. Selain daripada itu kajian yang lebih detail mengenai "economic viability" projek ini perlu diadakan sebelum keputusan pembinaannya dapat diambil.

Awang Bungsu bin Abdullah: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Adakah Yang Berhormat Menteri yang berkenaan sedar untuk membuat jalanraya yang sudah diluluskan, tetapi tidak dibina? Apakah sebabnya dan dapatkah Yang Berhormat Menteri menerangkan di dalam Dewan ini?

Datuk Haji Abdul Ghani Gilong: Tuan Yang di-Pertua, jalan itu sebetulnya belum diluluskan iaitu jalan yang anggarannya lebih kurang 90 batu itu belum ada kita luluskan.

Awang Bungsu bin Abdullah: Tuan Yang di-Pertua, saya maksudkan yang sudah diluluskan oleh Kerajaan seperti jalanraya 7 batu keliling dalam Rancangan Malaysia Pertama sehingga sekarang belum dibina jalan itu. Apakah sebabnya?

Datuk Haji Abdul Ghani Gilong: Tuan Yang di-Pertua, jalanraya yang kita sudah luluskan sudah dibina dan yang belum kita luluskan belum lagi dibina.

TARAF PELAJARAN—KENYATAAN PENGARAH RECSAM

21. Tuan Edwin anak Tangkun minta Menteri Pelajaran menyatakan sejauh manakah benar bahawa taraf pelajaran sekarang sedang merosot di Asia seperti yang dinyatakan di Pulau Pinang oleh Pengarah RECSAM yang mana kenyataan beliau telah disiarkan dalam akhbar Straits Times bertarikh 4hb Oktober, 1973. Nyatakan sejauh manakah benar kenyataan itu berhubung dengan taraf pelajaran di Malaysia dan apakah langkah-langkah yang sedang diambil bagi memastikan supaya taraf pelajaran tidak akan merosot lagi.

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, kenyataan yang dibuat oleh Pengarah RECSAM itu adalah merupakan pendapatnya sendiri dan mungkin benar jika dilihat dari segi Asia pada keseluruhannya. Bagi negara kita, taraf pelajaran tidak merosot dan adalah menjadi tanggungjawab Kementerian saya untuk sentiasa mengawasinya.

AKTA PELAJARAN

22. Tuan Loh Jee Mee (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Menteri Pelajaran menyatakan samada beliau sedar tentang perasaan tidak puas hati dan bantahan di kalangan orangramai, khususnya di kalangan pendidikan Cina, terhadap Akta Pelajaran (Pindaan) 1972 yang memansuhkan Lembaga-lembaga Pengurus Sekolah yang boleh bertindak dengan bebas, dan nyatakan samada Kementerian beliau bercadang memansuhkan Akta Pindaan tersebut dan bersetuju dengan kehendak yang sah dari kalangan pendidikan berkenaan.

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, saya tidak sedar tentang adanya perasaan tidak puas hati dan bantahan terhadap Akta Pelajaran (Pindaan), 1972 dan Kementerian saya tidak bercadang hendak memansuhkan Akta Pelajaran tersebut.

AKTA UNIVERSITI/KOLEJ UNIVERSITI

23. Tuan Loh Jee Mee (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Menteri Pelajaran menyatakan bilakah Kerajaan akan memansuhkan Akta Universiti dan Kolej Universiti, 1971.

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, Kerajaan tidak ada rancangan untuk memansuhkan Akta Universiti dan Kolej Universiti, 1971.

SENAPANG .22—PEMILIK-PEMILIK

24. Dr Tan Chee Khoo (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Menteri Pertanian dan Perikanan menyatakan mengikut P.U. (A) 37 bertarikh 22hb Februari, 1973,

- (a) mengapakah pemilik-pemilik senapang .22 tidak dibenarkan memburu binatang dan burung;
- (b) mengapakah penembakan binatang dan burung hanya terhad kepada pemilik-pemilik senapang pendek dan "centre fire guns" sahaja; dan
- (c) apakah takrif "centre fire gun".

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Tuan Yang di-Pertua,

- (a) Pemberitahu Undangan (A) 37 bertarikh 22hb Februari, 1973 itu menganungi Pindaan kepada Jadual-jadual di bawah Perintah Perlindungan Hidupan Liar, 1972. Perintah-perintah ini menentukan senjata memburu mengikut jenis-jenis lesen yang dikeluarkan. Adalah jelas dan nyata senapang .22 tidak sesuai dan mungkin merbahaya untuk digunakan bagi tembakan buruan besar seumpama gajah dan, seladang. Oleh kerana peluru yang digunakan bagi senapang .22 itu kecil kegunaannya bagi penembak buruan lain mungkin hanya mengakibatkan kecederaan sahaja kepada binatang-binatang mergasetua. Senapang .22 juga tidak mungkin bagi menembak burung dalam penerbangan secara "sporting". Oleh yang demikian senapang .22 itu pada amnya cuma boleh digunakan untuk menembak binatang-binatang mergasetua dan burung-burung yang sedang berehat dan ini tidak boleh dibenarkan.
- (b) Mengikut Akta Perlindungan Hidupan Liar, 1972 senjata bagi menembak buruan besar ialah jenis raifal dengan

kekuatan tidak kurang daripada .350 cordite. Senjata yang demikian adalah senapang pendek jenis centre fire guns yang boleh menembusi sehingga ke otak dan jantung. Senjata bagi menembak buruan lain termasuk burung adalah dengan bentuk dan jenis yang tidak menyebabkan kecederaan sahaja dan mendatangkan merbahaya yang disenghajakan. Senjata-senjata buruan yang dibenarkan adalah senapang-senapang yang boleh ditembak ke mana-mana bahagian anggota buruan yang boleh membunuhnya dengan terus. Pada amnya senjata-senjata itu adalah senapang jenis centre fire guns.

- (c) Takrif centre fire guns ialah senapang dan lain-lain alat menembak yang menggunakan peluru jenis centre fire iaitu yang mempunyai prime ataupun cap di tengah-tengah bahagian bawahnya ataupun base.

Senapang yang menggunakan peluru centre fire itu adalah dikenali sebagai centre fire guns.

KERETA MAYAT HOSPITAL BESAR KUALA LUMPUR

25. Tuan Loh Jee Mee (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Menteri Kesihatan menyatakan samada beliau sedar bahawa kereta mayat Hospital Besar Kuala Lumpur yang pada asalnya dibenarkan untuk membawa mayat pesakit-pesakit tanpa mengira agama mereka dari Hospital itu ke rumah simati, hanya diperuntukkan bagi orang-orang Islam sahaja semenjak beberapa tahun yang lalu, dan jika ya, bolehkah Kerajaan memberi satu lagi kereta mayat untuk memberi perkhidmatan yang sama bagi orang-orang yang bukan Islam juga.

Tan Sri Lee Siok Yew: Tuan Yang di-Pertua, jawabnya tidak. Dalam tahun 1970, Persatuan Kebajikan Islam Negeri Selangor telah mengadakan satu kereta mayat di Hospital Besar, Kuala Lumpur untuk kegunaan orang-orang Islam. Oleh yang demikian kegunaannya adalah dihadkan kepada orang-orang Islam sahaja. Mungkin lain-lain badan agama suka membuat timbangan untuk mengadakan kemudahan yang seumpama itu.

RANG UNDANG-UNDANG

RANG UNDANG-UNDANG PERBEKALAN, 1974

DAN USUL

ANGGARAN PEMBANGUNAN, 1974

Jawatankuasa

Aturan Urusan Mesyuarat dibacakan bagi menyambung semula Perbahasan dalam Jawatankuasa sebuah-buah Majlis (10hb Januari, 1974).

Majlis Mesyuarat menjadi Jawatankuasa

(Tuan Yang di-Pertua *mempengerusikan Jawatankuasa*)

Perbahasan disambung semula.

3.01 ptg.

JADUAL

Kepala B. 20, B. 21, P. 20 dan P. 21—

Tuan Haji Ahmad bin Ithnin (Melaka Selatan): Tuan Pengerusi, saya menyambung semula ucapan perbahasan berkenaan dengan peruntukan Kementerian Pelajaran berhubung dengan perkara kekurangan guru-guru sains yang didapati di sekolah menengah di luarbandar. Kita mengharapkan Kementerian Pelajaran supaya mengambil tindakan yang cergas dan mudah-mudahan dengan adanya perimbangan peruntukan bahagian guru-guru sains itu dihantarkan ke sekolah-sekolah ataupun ke kelas-kelas menengah sains tulin yang ada di luarbandar, maka bolehlah diredakan fahaman-fahaman dan pemikiran-pemikiran ibubapa dan pelajar-pelajar yang ada di sekolah-sekolah menengah sains di luarbandar. Berkenaan dengan perkara ini, saya suka juga mengatakan iaitu saya percaya peruntukan-peruntukan guru-guru sains yang telah dibekalkan oleh Kementerian melalui Pengarah Pelajaran, walaupun barangkali kemungkinan tidak mencukupi, tetapi boleh dikatakan bermakna ada juga, tetapi berhubung dengan perbekalan yang disampaikan ke sekolah menengah sains di luarbandar itu oleh pihak yang tertentu, pihak yang berkuasa Pengarah Pelajaran amatlah menyedihkan.

Tuan Pengerusi, kalau tidak ada guru-guru sains yang terlatih mengajar di kelas-kelas sains di sekolah luarbandar, saya takut dan kuatir nanti dalam siri rancangan Kementerian Pelajaran kita hendak memperbanyakkan lagi pelajar-pelajar sains dapat mengambil bahagian di dalam pelajaran sains di sekolah-sekolah menengah di luarbandar itu boleh menjadikan keciwa. Walau bagaimanapun saya mengharapkan sungguh-sungguh supaya perkara ini dapat dikaji dan disiasat mudah-mudahan dapat diperbetulkan semula. Dengan itu, barangkali segala cita-cita Kementerian Pelajaran hendak memperluaskan dan memperbanyak pelajar-pelajar luarbandar mengambil pelajaran sains itu dapat kita atasi.

Tuan Pengerusi, selain daripada itu, saya suka juga menyentuh sedikit berhubung dengan Sekolah Menengah Sains Berasrama Penuh. Kita tahu pihak Kementerian telah merancangkan tiap-tiap sebuah Negeri hendaklah ada mempunyai Sekolah Menengah Sains Berasrama Penuh, tetapi kami di Melaka amat dukacita berhubung dengan perkara ini, walaupun kita tahu peruntukan telah ada dalam siri rancangan Sekolah Menengah Sains Berasrama Penuh ini perlulah diadakan dan patut telah diadakan, tetapi sehingga hari ini Sekolah Menengah Sains Berasrama Penuh ini belum dapat lagi wujud di Melaka.

Baharu-baharu ini kebanyakan pelajar-pelajar sains sekolah menengah tersebut yang telah ditumpangkan di Sekolah Munshi Abdullah buat sementara, tetapi ceritanya hendak ditukarkan pula ke Kluang. Dalam masaalah saat yang akhir siaran telah dikeluarkan oleh Pengetua yang berkenaan, tetapi siaran pembatalan telah dibuat semula tidak jadi ditukarkan pelajar-pelajar sains Tingkatan II ini ke Kluang, maka terpaksa juga lagi menumpang di Sekolah Munshi Abdullah. Maka dengan ini, saya mengharapkan sungguh-sungguh tentulah ada sebab-sebabnya, maka Sekolah Menengah Sains Berasrama Penuh dijadualkan perlulah ada di Melaka pada tahun ini—telah siap tetapi malang dan dukacitanya tidak siap. Saya berharap kepada pihak Kementerian yang berkenaan supaya meniasat atas perlaksanaannya apakah sebab-sebab mesababnya iaitu pelaksanaan sekolah menengah sains berasrama penuh di Melaka ini tidak dapat wujud ataupun tidak dapat dilaksanakan sebagaimana jadual yang ditentukan.

Tuan Pengerusi, saya juga suka menyentuh berhubung dengan sistem pelajaran yang ada sekarang ini, maka sudah perlulah pihak Kementerian yang berkenaan membuat satu kajian dengan penyesuaian yang setara supaya sistem-sistem pelajaran yang ada dan telah dijalankan oleh Kementerian kita ini dapat dikaji dan disesuaikan kerana saya dapati dan saya ekori dalam masaalah sistem pelajaran yang ada sekarang di Kementerian Pelajaran semata-mata boleh dikatakan 75% ataupun 80% daripada ekor sistem pelajaran penjah. Maka dengan ini, saya mengharapkan kita perlu bagi pihak Kementerian ini mengkaji semula dan menyesuaikan, menseimbangkan dengan kehendak-kehendak sistem pelajaran negara yang sudah merdeka dan yang mengamalkan demokrasi seterusnya perlaksanaan Dasar Ekonomi Baru negara kita.

Tuan Pengerusi, saya suka memberi satu contoh iaitu berhubung dengan sistem pelajaran Hisab Moden. Saya juga merasakan amat hairan dalam masaalah-masaalah sistem Hisab Moden iaitu pelajaran Hisab Moden ditebok, dimulakan daripada Tingkatan III tahun sudah, tetapi malang dan dukacitanya pelajaran Tingkatan III Hisab Moden itu telah dijalankan soalan peperiksaan S.R.P. yang lalu iaitu soalan secara Hisab lama juga. Jadi dengan ini, jika sekiranya satu sistem yang baharu hendak dijalankan, saya mengharapkan kepada pihak Kementerian hendaklah sistem itu melalui daripada betul-betul sekolah rendah lagi, jadi tidaklah sistem yang tebok-tebok. Bila sistem ini di tebok-tebok maka akan membawa akibat kepada pelajar-pelajar kita iaitu tidak dapat di mana arah yang dia hendak pegang. Dengan ini, saya mengharapkan supaya diteliti dengan sungguh-sungguh, dan diharapkan juga sebelum sistem itu dijalankan hendaklah Kementerian mengadakan guru-guru yang terlatih benar-benar ataupun cukup, maka tidaklah menjadi satu sistem yang kain panjang lima—ke atas pun tidak sampai, ke bawah pun tidak jejak. Ini rasa saya adalah merusakkan sistem ataupun pelajaran anak-anak bangsa kita di masa akan datang nanti.

Tuan Pengerusi, saya suka juga menyentuh sedikit berhubung dengan. . . .

Tuan Pengerusi: Saya suka memberitahu Ahli Yang Berhormat, masa sudah suntuk, dengan kerana itu janganlah berucap

panjang-panjang, sebab hendak diberi peluang kepada Ahli-ahli lain yang hendak berucap.

Tuan Ahmad bin Haji Ithnin: Terima kasih. Tuan Pengerusi, hanya satu sahaja lagi mengenai Pecahan-kepala 8—Rumah-rumah Guru Luar Bandar. Saya suka menarik perhatian sedikit kepada Kementerian yang berkenaan iaitu supaya rumah-rumah guru itu diperlengkapkan kepada tiap-tiap buah sekolah yang agak benar-benar berkehendakkan rumah-rumah guru supaya jangan berlaku umpamanya di negeri saya sendiri di Melaka sana perhubungannya dekat. Bila mana peruntukan rumah guru itu diadakan, maka Rumah Guru yang didirikan itu tidak dapat diduduki oleh guru kerana antara rumah guru yang bersendirian dengan sekolah itu ataupun perjalanan antara Melaka dengan Jasin 18 batu, jadi ini rasa saya merugikan pihak Kementerian ini. Saya mengharapkan sistem Rumah Guru ini hendaklah benar-benar diadakan pada sekolah-sekolah yang benar-benar jauh. Umpamanya di negeri-negeri yang perjalanan antara bandar dengan sekolah itu jauh antara 40/50 batu maka hendaklah diperuntukkan rumah guru itu diadakan di kawasan sekolah itu sendiri. Ini gunanya supaya mendampingkan lagi perasaan kemesraan antara guru dengan pelajar-pelajar di dalam sesebuah sekolah itu.

Dengan ini, saya sekali lagi menyokong peruntukan yang telah dibekalkan kepada Kementerian Pelajaran.

3.38 ptg.

Tuan Haji Shafie bin Abdullah (Baling): Tuan Pengerusi, saya ingin hendak menyatakan sesuatu di dalam perbahasan bagi meluluskan peruntukan kepada Kementerian Pelajaran yang dibentangkan ini. Saya tidak hendak menafikan tentang kecekapan Menteri Pelajaran yang baharu, yang mempunyai kalibar yang tegas tidak berganjak di atas dasar pelajaran selama ini dijalankan demi kebaikan seluruh rakyat.

Satu perkara yang saya hendak menarik perhatian Dewan hari ini bahawa di dalam negara yang dikatakan membangun secara pesat telah tumbuh dan akan tumbuh berbagai-bagai pembaharuan. Menurut ura-ura terlalu banyak kolej-kolej ataupun

tempat-tempat pengajian tinggi yang dibangunkan oleh pihak bersendirian ataupun private sector. Di waktu yang lalu Kerajaan dengan kemahuan rakyat jelata khasnya bumiputra yang merasakan dirinya ketinggalan di dalam pelajaran telah membuat keputusan yang berani iaitu selain dari mendirikan Universiti Kebangsaan umpamanya telah dapat menegakkan ITM untuk menampung kekurangan anak-anak bumiputra yang tidak dapat menjejakkan kakinya ke dalam universiti.

Kita sedia ketahui berapa kerat manusia-manusia bumiputra yang ada di dalam Universiti Malaya dan kerana itu bangunan ITM telah melegakan hati rakyat di kampung. Bangunan ITM ini ialah hendak meimbangkan keadaan persaingan pelajar-pelajar bumiputra dan dengan yang bukan bumiputra. Setelah ITM terdiri hasilnya memuaskan, maka terdiri pula sebuah tempat pengajian tinggi lagi iaitu Kolej Tunku Abdul Rahman mungkin ada juga sebilangan kecil anak-anak bumiputra yang menjejakkan kakinya ke tempat itu.

Cerdekan Pandai Bumiputra dari ITM

Jadi perimbangan itu sudah tidak menjadi kenyataannya lagi kerana kilang mengeluarkan cerdekan-pandai bumiputra hanya daripada ITM dan sedikit-sedikit daripada Universiti Kebangsaan dan Universiti Malaya. Tetapi baharu-baharu ini kedengaran gendang-gendang berbunyi iaitu pihak private sektor mencadangkan hendak mendirikan sebuah institut teknologi, barangkali daripada punca atau pihak-pihak trade union. Kononnya hendak menampung kekurangan tempat pengajian tinggi kepada rakyat jelata. Memang baik dipandang daripada segi kemajuan negara yang membangun dengan pesat, apatah lagi kesedaran rakyat dalam zaman sains dan teknologi. Kemudian pula tiupan nafiri setelah sorak-sorai gendang daripada trade union tadi maka tiupan itu daripada kalangan private sector juga hendak mendirikan sebuah kolej iaitu kolej yang akan ditaja oleh pihak Malaysian Cooperative Insurance Society. Ini juga hendak menampung kekurangan tempat pengajian tinggi kepada anak-anak dalam bandar.

Pengajian Tinggi di Genting Highlands

Akhir-akhir ini telah meletus suatu gegaran iaitu pihak private sector pula hendak mendirikan sebuah kolej atau tempat pengajian tinggi di Genting. Di tempat pengajian ini tentu sekali untuk memberi peluang kepada anak-anak ataupun pelajar-pelajar yang mempunyai wang yang lumayan. Kalau sungguh terjadi atau akan terbangunnya ketiga-tiga atau mungkin ada lagi tempat-tempat pengajian yang seumpama itu, saya ingin hendak bertanya dalam Dewan ini di manakah adanya perimbangan pengeluaran cerdekan-pandai bumiputra dengan yang bukan bumiputra? Entah betul atau tidak bahawa pembangunan ITM ini memberi gegaran kepada pihak-pihak yang masih cemburu kepada keadaan-keadaan apa yang hendak dibuat oleh Kerajaan di dalam menolong bumiputra dalam bidang pelajaran. Kerajaan mempunyai pandangan yang luas dan jauh ke hadapan di dalam bidang ini. Kita tidak ingin keadaan-keadaan yang terjadi seperti di India ataupun Filipina, umpamanya, di mana terlalu banyak tempat-tempat pengajian tinggi menjadikan penghargaan terhadap ijazah-ijazah ataupun ilmu pelajaran yang didapati oleh siswasiswah itu tidak berharga langsung. Kerajaan harus memikirkan dua perkara sekarang ini:

- (1) Perimbangan keadaan pelajaran bumiputra;
- (2) Nilai terhadap ijazah di masa hadapan.

Inilah perkara yang menjadi kekuatiran rakyat-rakyat jelata umumnya.

Pertukaran Guru-guru

Tuan Pengerusi, izinkan saya meneruskan perbahasan saya selanjutnya di dalam rangka-rangka pertukaran guru yang dibuat pada penghujung tahun ini yang kononnya pihak Kementerian cuba hendak memberi keadilan iaitu menukarkan guru-guru dalam bandar pergi ke luar bandar dan untuk memberi peluang kepada guru-guru yang berada di luar bandar beberapa tahun itu dapat menghisap pula udara di dalam bandar.

Ada terdapat banyak guru-guru yang menangis tidak mahu ditukarkan ke hujung-hujung negeri. Rakyat menuduh guru-guru yang menangis itu tidak mahu ditukarkan ke tempat-tempat sunyi atau ke kampung-kampung itu sebagai mereka tidak punyai

didikasi ataupun sayang kepada negara ini. Mungkin juga kerana desakan-desakan daripada Kesatuan-kesatuan Guru-guru umpamanya, maka pihak Kementerian telah berlembut. Pertukaran itu dibuat juga di atas asas hendak membuat perubahan-perubahan kepada sekolah-sekolah di luar bandar dengan menempatkan guru-guru baharu bagi tahun ini dengan cara satu revolusi pertukaran yang baharu iaitu guru-guru di luar bandar itu ditukarkan ke luar bandar juga. Guru-guru daripada Kampung "A" ditukarkan kepada Kampung "B" yang hanya jarak jauh empat batu atau tiga batu sahaja. Apakah makna pertukaran yang seumpama ini? Kalau guru-guru dalam bandar yang mempunyai peluang tambahan pelajaran dengan adanya berbagai-bagai kemudahan beberapa tahun yang telah lalu, hari ini ditukarkan keluar bandar, dan guru-guru di luar bandar yang terbenam otak mereka sekian lama dapat dibawa keluar melihat cahaya matahari di bandar maka ini adalah satu perubahan yang lojik. Tetapi permainan silap-mata telah terjadi di dalam pentadbiran Kementerian iaitu guru-guru di ulu ditukarkan ke tempat-tempat yang lebih ulu dan kononnya inilah pentadbiran yang bijak, adil saksama untuk memberi perimbangan, keadilan kepada rakyat di luar bandar. Sayang sungguh sayang, saya kesihan kepada nasib rakyat di kampung yang sentiasa mendapat penekanan daripada pentadbiran yang anih ini.

Di dalam sebuah suratkhbar ada suara-suara yang mengatakan kalau guru-guru yang berijazah ataupun berkelulusan banyak ditukarkan ke luar bandar, maka ini adalah merugikan negara. Suara siapakah ini? Apakah tujuan mereka? Kerana cemburu kepada kebangkitkan rakyat di luar bandar? Atau siapa rakyat di luar bandar ini? Kerajaan harus jangan sekali-kali tunduk kepada suara-suara sumbang ini, tetapi hendaklah tegas di dalam dasar pelajarannya untuk memberi perimbangan pelajaran yang boleh menampung kekurangan cerdik-pandai yang terbit daripada kampung-kampung ataupun hulu-hulu atau luar bandar sejak dari zaman-berzaman yang tertekan.

Keadaan Sekolah di Luarbandar

Tuan Pengerusi, keadaan sekolah-sekolah di luarbandar walaupun bangunannya cantik, tetapi banyak lagi kekurangan yang boleh menyebabkan kemunduran pelajaran berlaku.

Mungkin juga hal ini ada tercatat di dalam Lapuran Murad. Kita telah bercakap banyak di dalam kekurangan buku-buku teks. Saya tidak hendak menambah lagi perkara ini.

Perpustakaan di sekolah-sekolah di luar-bandar samada di sekolah-sekolah menengah ataupun Sekolah-sekolah Kebangsaan sangat berkurangan. Kalau pun ada peruntukan diberi kepada sekolah-sekolah seumpama Sekolah-sekolah Kebangsaan, tetapi kerana tidak ada panduan cara memilih buku-buku ataupun menjalankan perpustakaan itu kedapatan di Sekolah-sekolah Kebangsaan di hulu-hulu Negeri—Negeri hari ini jilid-jilid encyclopedia yang tebal-tebal yang guru-guru sendiri tidak pernah menggunakan, apatah lagi anak-anak sekolah tidak tahu ekor kepala encyclopedia itu. Apakah ini satu pembaharuan untuk meninggikan pelajaran itu? Atau meninggi pelajaran rakyat? Apakah kerjanya pegawai-pegawai Pelajaran yang bertambah di segenap Negeri? Tidakkah hal ini sampai ke pengetahuan mereka? Apakah kerja Pegawai Pelajaran di Negeri itu, ataupun di Kementerian hanya setakat menerima lapuran bulanan daripada sekolah-sekolah ataupun daripada Negeri ke Kementerian sahaja? Saya tidak bersetuju kalau ada pihak-pihak mengatakan bahawa dengan adanya bangunan yang baik, cantik tersergam di dalam kampung-kampung, perpustakaan yang mempunyai buku-buku yang bernilai tinggi harganya, guru-guru yang berpakaian jenis teteron, ataupun buatan Arrow maka darjah pelajaran dalam negara ini akan menjadi baik.

Ada negara-negara tetangga kita yang mempunyai sekolah di dalam bangunan kayu dan atap, guru-gurunya hanya mempunyai basikal sahaja tetapi pelajaran anak-anak subur dan segar, di manakah duduknya kesilapan antara dua jurang di negara kita ini? Mungkin juga kerana guru-guru tidak disediakan rumah-rumah kediaman di kampung-kampung yang menjadi kepayahan kepada mereka untuk menjalankan perkhidmatan mereka. Patut juga Kementerian memikirkan setelah mengadakan bangunan-bangunan sekolah yang baik itu, maka kita memikirkan pula hal-hal yang boleh memberi keselesaan guru-guru yang tinggal di kampung, umpamanya mendirikan rumah-rumah guru.

Saya suka menarik perhatian Kementerian iaitu tentang satu perkara yang sentiasa berlaku sekarang ini. Banyak Guru-guru Besar di Sekolah-sekolah Kebangsaan hari ini kerana dibebankan oleh Jabatan Pelajaran yang berkehendakkan berbagai-bagai laporan, satu demi satu tiap-tiap hari, maka Guru-guru Besar yang mempunyai pengetahuan yang luas tidak langsung mempunyai peluang untuk mengajar di dalam sekolah itu.

Sekarang telah menjadi adat di sekolah-sekolah, Guru-guru Besar hanya berada di dalam pejabat sekolah sahaja, walhal di sekolah-sekolah ada diberi kerani ataupun kerani sambilan untuk menjalankan kerja-kerja yang berhubung dengan Jabatan Pelajaran dan Pejabat Pelajaran juga kakitangan telah bertambah. Rakyat bersungut, mengapa hari ini Guru-guru Besar tidak lagi mahu berhadapan dengan murid-murid? Apakah kerana pangkat Guru Besar itu sudah tidak layak untuk mereka berhadapan dengan pelajar-pelajar ataupun murid-murid? Hal ini terjadi. Mungkin kerana tugas guru-guru Besar sekarang ini hanya hendak menyempurnakan kehendak Pejabat Pelajaran bagi menjawab surat-surat ataupun memberi laporan kepada Pejabat Pelajaran sahaja? Bagaimana sekalipun, saya percaya Kementerian telah bersungguh-sungguh menjalankan usaha untuk memenuhi hasrat rakyat di dalam meninggikan taraf pelajaran di dalam negara ini dan lebih-lebih lagi dengan adanya seorang Menteri Pelajaran yang baru yang berpendirian tegas, tidak memandang atau tunduk kepada pujuk rayu sesiapa pun yang boleh memesongkan dasar pelajaran ataupun dasar beliau sendiri yang ditetapkan mudah-mudahan Tuhan sentiasa akan memberi hasrat memberkati hasrat dan memberi taufik hidayah kepada beliau.

Saya menyokong peruntukan Kementerian ini.

3.50 ptg.

Dr Tan Chee Khoon (Batu): Tuan Pengerusi, saya bangun bercakap sedikit dalam anggaran belanjawan yang dikemukakan oleh Menteri Pelajaran pada malam kelmarin dan di samping saya bercakap dalam Bahasa Malaysia, saya mohon izin bercakap dalam bahasa Inggeris.

Tuan Pengerusi, yang pertama sekali saya hendak sentuh sedikit tentang kekurangan buku-buku teks. Saya sedar di dalam Dewan

ini telah diperbincangkan tentang perkara ini, tetapi saya berharap Menteri yang berkenaan mengambil perhatian sahaja, tetapi bukan mengambil tindakan yang tegas untuk masalah ini iaitu kekurangan buku-buku teks.

Pada tahun yang lalu apabila kita membangkitkan perkara ini Menteri Pelajaran sentiasa menyatakan: Oh! jangan kuatir, semua akan disediakan pada tahun yang akan datang. Baru-baru ini sekolah-sekolah di seluruh tanahair kita telah dibuka tetapi kita dapati beribu-ribu kanak-kanak tidak ada buku teks. Kalau sekiranya apa yang dinyatakan oleh beberapa Menteri Pelajaran di Dewan ini benar, mengapakah pada hari ini; sekarang pun ada beribu-ribu kanak-kanak yang tidak boleh membeli buku-buku teks dan ada beberapa kanak-kanak tidak mempunyai wang untuk membeli buku-buku teks. Tiap-tiap hari ada barangkali 100 orang kanak-kanak yang datang ke dispensary saya untuk menanda tangani borang supaya mereka boleh dapat bantuan buku-buku teks. Saya berharap Menteri Pelajaran boleh menyiasat atas perkara ini dan menyuruh penerbit-penerbit buku-buku teks mencepatkan kerja ini.

Saya sedar, Tuan Pengerusi, pada masa ini ada kekurangan kertas, tetapi penerbit-penerbit buku-buku teks sedar iaitu pada awal tahun baru beribu-ribu kanak-kanak mesti membeli buku-buku teks dan kalau mereka tidak mengambil langkah untuk mengatasi masalah ini, saya berharap Kerajaan boleh mencari langkah-langkah lain seumpamanya menyuruh Dewan Bahasa dan Pustaka mencetakkan buku-buku teks untuk kanak-kanak di tanahair kita.

(Dengan izin) Mr Chairman, Sir, this question of the shortage of books is a very serious one. If the shortage of books in the urban areas is bad, although the bookshops are mainly in the urban areas, one can understand the shortage of books in the rural areas is far worse because the shops are not there and therefore the rural students are worse off than the urban students. On top of that, by and large, the text-books cost more in the rural areas than in the urban areas and this leads to the greater drop-out of students in the rural areas. I do hope that the Minister will not just hold conferences with the publishers but will tell them to get on with the job. Perhaps, the Government may

help by trying to get extra supply of paper on a Government-to-Government basis with, for example, the Canadian Government to enable the publishers to get out the text-books for the rising generation in our schools today.

Coupled with this, of course, is the rising cost of text-books. I do know that inflation is with us to stay, but when I looked at the list of text-books for a Standard I student, it amounted to nearly \$40 in one school and it goes progressively higher for the other standards and when the student comes to Form V, the books go up to perhaps \$100 plus. I submit, Mr Chairman, Sir, that not many families in this country today can afford such a high cost of text-books and if necessary the Ministry should encourage the publishers to publish text-books of a little lower quality so as to reduce the price. The Ministry should also encourage the students when they finish with the text-books, for example at the end of the year, and if they do not want to give them to their younger brothers and sisters, to sell them to the school and the school should try and sell these text-books obtained from the students who have passed that class to those who are going into that class so as to reduce the cost of education to the average family in this country.

Mr Chairman, Sir, I now wish to touch on the shortage of teachers. It is well-known, Mr Chairman, Sir, that right from the beginning of the year some schools do not have teachers for classes and these are not confined to, let us say, Form I or Form II. These are sometimes the crucial classes, namely, Form III, Form V and Upper Six. Now, if some schools cannot get teachers, particularly in the science subjects, how are we to ensure that the students get a fair deal from the Government? I hope that the Minister would encourage as many students as possible to enter Universities and, when they come out, the Ministry should engage them in our schools, or do all that it can to ensure that at least in the key classes, namely, Form III, Form V and Upper Six, there should not be schools where the science teachers are practically absent throughout the year and the school has to make do with stop-gap measures like getting under-qualified people, for example, getting a Form Six graduate to teach in Form V. This, I submit, is not suitable.

Coupled with the lack of science teachers in the standards that I have mentioned, there is also a tremendous shortage of teachers at the primary level. I do know that at the beginning of the year the Headmasters have to scrounge around looking for teachers. Now that the recruitment of teachers is now passed on to the Education Service Commission, the Headmasters have no power whatsoever to recruit teachers, nor have the Board of Managers or Governors, and at the beginning of this year for example, right now, many schools are short of teachers and they have to scrounge around for teachers. I submit that this is unnecessary. I notice that the allocation for teacher training this year is \$8.3 million. There must be hundreds, if not thousands, of people who have passed M.C.E. last year and they are all milling around looking for jobs. Why should not the Ministry open up more teacher training colleges so as to absorb these M.C.E. students into the teacher training colleges to ensure that the primary schools have an adequate supply of teachers.

Mr Chairman, Sir, the other thing I wish to touch on is.

Tuan Pengerusi: I wish to inform Honourable Members that due to pressure of time, because of the Chinese New Year, you have to cut short your speeches. I know you would like to express what you want to say, but I think you better cut it short; otherwise I shall have to ask you to stop.

Dr Tan Chee Khoo: Yes, I will probably take another five minutes more. The other subject I wish to touch on is the examination fees. Like the text-books, the examination fees have added on to the burden of parents throughout the country. Examination fees for L.C.E. students, I believe, go up to about \$50.00 to \$60.00 and for M.C.E. students the fees go up to \$90.00 plus. Now, part of the reason for this is that the Ministry insists on charging, perhaps, \$7.50 per pound, when the exchange rate is far below that. I do know that from time to time letters have appeared in the Press pointing this out to the Ministry. If a merchant in the town were to charge such a rate, then we would say that he is trying to swindle the public. But, in the case of the Ministry, I suppose, if we call them swindlers, then we will be hauled up under

Standing Orders and all that to try and discipline us. But this is exactly what is happening. The Ministry charges \$7.50 per pound. I submit that it should at the most charge 5% more than the standard exchange rate so as to reduce the cost of education to the students in this country.

Now, Mr Chairman, Sir, the other subject that I wish to touch on is in regard to the University Hospital. I notice that the allocation for last year was \$12 million and this year it is \$14 million. This was when we prepared the estimates last year when the effects of inflation had not been noticed. Now, of course, the cost of feeding the 750 patients in the University Hospital, as in all other hospitals throughout the country, is much higher. If anything, lots of items are not available. For example, sometimes beef is not available even though there is money. While the Department of Statistics may say that the cost of certain articles have risen by 10% or 20%, in effect for the contractor his cost, perhaps, has risen as much as 100%. I dare say that unless the University Hospital gets permission from the Treasury to be more realistic in the matter of food supply, most of the contractors will go bankrupt if they are asked to stick to the prices that they have quoted. Of course, if that happens, then nobody would want to quote for supplies to the University Hospital and also for supplies to lots of other hospitals. I do hope that during the course of the year the Minister will find his way to see that appropriate supplementary supply votes are given to the University Hospital so as to enable the Hospital to supply not only just food but almost all other articles needed by the Hospital as the cost has risen up since the estimates were submitted round about April or so last year.

Finally, Mr Chairman, Sir, I wish to point out to the Minister—not that he does not know—that one of the ways that the Government can surmount the shortage of teachers in this country, particularly of science teachers, is to give more scholarships to the science students in our universities in this country. In this way, we can bind the students and hopefully hope that they will be able to give about—I believe the bond now is for seven years—seven years' service after graduation. This will contribute in no small measure towards eradicating the shortage of science teachers in this country.

4.04 ptg.

Tuan Goh Hock Guan (Bungsar): Tuan Pengerusi, saya hendak mengambil bahagian sedikit dalam perbahasan Kementerian Pelajaran dan, mula-mula saya hendak sentuh berkenaan dengan Universiti Sains Malaysia di Pulau Pinang.

Tuan Pengerusi, saya minta izin bercakap dalam bahasa Inggeris.

(*Dengan izin*) Mr Chairman, Sir, the University of Science in Penang has been set up by the Government in order to produce the requisite number of scientists and technologists that this country so badly needs and which in fact has been neglected for many years before. But, unfortunately, Sir, I am given to understand that the request by the University of Science in Penang for a provision of \$18 million or so has been reduced, and they are not getting the amount of money which is required to do their job. But the other Universities like the University of Malaya, Universiti Pertanian, Universiti Kebangsaan and so on, have got every cent which they have asked.

Sir, I think this treatment of the University of Penang as the "poor cousin" is unfortunate, and I hope that the Honourable Minister would look into this shortcoming in view of the fact that the Government itself has recognized the importance of science and technology. You have got to provide the money and the tools if you want to get the number and the type of scientists and technologists you need. That is the first point, Sir.

The second point, Sir involves the Overseas Students Centres in London and Australia. Sir, from my own experience and through talking to many students in these places, frequently the complaints have been that the Students' Centres have been taken over or captured by one group of students or another. Sir, I think this is an unfortunate state of affairs, and the Students Counsellors in London and Australia should look into the grievances of these students and ensure that the Malaysian Students, Centres in these places overseas are not meant for either group "A", group "B" or group "C", but for all Malaysians; and all Malaysians should have equal rights to the usage of these places. These are the people who will be coming home and they will be the future

leaders of this country, and it will be very unfortunate if they develop a sense of grievance while they were overseas.

The third point, Sir, is in regard to the complaints which many parents have voiced over the question of their children's education, especially in the primary and also the secondary schools. A frequent complaint is that the good teachers in these schools have been taken away from one school and sent away to another school. Sir, I think it is a good thing that some of the better teachers in the urban areas should be sent to the rural centres to help overcome the educational imbalance in the rural areas. But whilst we do that, Sir, let it not be forgotten that the education of our children in the urban areas is also equally important. Not only the non-Malay students in the urban areas but the sizeable number of Malay students in the urban areas have got a fundamental right to good education and good teachers. Therefore, I would urge the Ministry of Education to look into this very sore point of how do you get the better teachers to go to the rural areas and yet still maintain the standard of education which must be maintained in the urban areas, because it is no use taking the best teachers from "A" area and sending them to the "B" area whereby the "A" area suffers and goes down. Surely, this is not what we want. It would mean, Sir, that a better or a higher standard of teacher training is necessary and a better system of teacher allocation and rotation of the transfer of teachers should be set out.

Secondly, Sir, in connection with the primary and secondary schools, especially in the urban areas, there is a shortage of playing field facilities. This is no problem in the rural areas where they have got plenty of land and playing fields and so on. But in the urban areas, I hope the Minister of Education would look again into the serious shortage of playing field facilities. I think we want to develop our students into full of personality—not just the academic side of them but also the physical aspect of their personality and character.

So, these are the few points which I would like to say, Sir, and I would hope, especially in the case of the University of Science in Penang, that the Government would ensure that the University in Penang

will be treated equally with the other universities in view of the acute need for the training of our scientists, technologists, engineers and so on.

4.10 ptg.

Raja Nong Chik bin Raja Ishak (Kuala Selangor): Tuan Pengerusi, saya menyokong penuh di atas perbelanjaan yang akan diminta oleh Kementerian Pelajaran dan saya hendak bercakap pendek sahaja.

Saya berasa berbangga, oleh kerana saya dapat duduk di dalam negeri yang kaya ini, tetapi ada manusia yang telah duduk di sini dan menjadi rakyat negeri ini tidak puas hati juga, terutama sekali dengan dasar pelajaran. Pihak Pembangkang ada mengatakan semalam iaitu Sekolah Jenis Kebangsaan Cina tidak dilayan dengan sepatutnya. Saya telah melawat di Asia, di Afrika dan di West Indies ada bangsa-bangsa yang telah datang ke negeri-negeri itu, saya ingat negara kita ini tidak ada bandingannya, kerana di negeri kita ini Sekolah Tamil dibantu, Sekolah Cina dibantu, Sekolah Inggeris dibantu, Sekolah Melayu dibantu. Saya fikir tidak ada satu Kerajaan yang membantu sedemikian dan tidak ada seorang manusia yang waras otaknya menentang di atas perkara ini oleh kerana semuanya dibantu dan semuanya elok belaka. Kalau untuk propaganda mengatakan satu kaum itu tidak dibantu kerana hendak dapat undi, itu adalah lain tujuannya, tetapi saya sebagai seorang Melayu warganegara negeri ini, saya fikir Kerajaan Perikatan hari ini cukup adil yang telah membantu semua bangsa, semua pelajaran daripada peringkat rendah sampai ke peringkat tinggi.

Jikalau kita pergi ke Malawi ataupun ke Uganda kita akan melihat misalnya Sekolah India di Uganda, tidak dibantu langsung dan tidak diperdulikan oleh Presiden Amin, malahan orang-orang yang mendatang itu dihalau. Kita di sini tidak buat begitu. Kita pandang orang-orang yang menjadi warganegara negeri ini baik siapa juga adalah seperti warganegara yang tulin dan kita bantu dalam segala-galanya. Kalau tidak puas hati juga, saya tak tahulah apa hendak cakap, tetapi kalau sudah dilayan oleh Kerajaan sebegini banyak, sepatutnya pada hari ini tiap-tiap Ahli yang berdiri mengucapkan terima kasih kepada Kerajaan oleh kerana banyak bantuan telah diberi kepada mereka semua.

Biasiswa kepada Bumiputra

Selain daripada itu, saya juga hendak bercakap sedikit sahaja berkenaan dengan anak si miskin, terutama sekali bumiputra. Saya mengatakan begini oleh kerana bumiputralah yang tak ada mempunyai pelajaran yang tinggi. Saya bercakap begini bukanlah perkauman, tetapi si miskin yang duduk jauh di kampung-kampung adalah orang-orang Melayu dan bumiputra. Saya minta dibanyakkan lagi biasiswa-biasiswa untuk si miskin ini. Jikalau ada orang lain yang miskin diberi juga, biasiswa tetapi kebanyakan orang miskin yang hendakkan pelajaran, yang kosong otaknya yang hendakkan pelajaran ialah si bumiputra, maka hendaklah dibanyakkan lagi biasiswa ini. Pada tahun yang lalu banyak anak-anak Melayu, anak-anak bumiputra yang ada mempunyai pelajaran H.S.C. yang telah mendapat biasiswa-biasiswa daripada Kerajaan Negeri tidak dapat masuk ke universiti. Saya mengatakan ini oleh kerana tak ada co-operation di antara universiti, Kerajaan Negeri dan Kementerian Pelajaran Malaysia. Pelajar-pelajar kita yang telah ada pelajaran yang telah mendapat scholarship, tetapi sayang tak dapat masuk ke universiti. Saya pandang hal ini adalah satu kerugian besar kepada anak-anak Melayu kita. Pada tahun yang akan datang saya harap kejadian ini tidak berlaku lagi, dan saya juga berharap penuntut-penuntut yang lulus dapat masuk universiti.

Bantuan Buku-buku

Tuan Pengerusi, berkenaan dengan bantuan buku-buku kepada budak-budak miskin, bukan kerana kekurangan buku, saya hendakkan buku-buku ini kerana pada hari ini banyak borang-borang dikeluarkan dan banyak anak-anak miskin meminta bantuan terutama sekali anak-anak orang Melayu yang duduk di luarbandar. Ada juga orang Cina, ada orang India tetapi kebanyakannya yang miskin yang berkehendakkan bantuan buku adalah orang Melayu. Kalau murid itu minta hari ini menunggu 6 bulan baharu dapat buku. Perkara ini terjadi tiap-tiap tahun. Jadi, bulan 6, bulan 7 baharulah dapat budak-budak ini membaca buku. Bagaimana anak-anak Melayu boleh lulus, sementelahan pula anak Melayu kurang makan, anak Melayu kurang pakaian, anak Melayu kurang pelajaran, anak Melayu kurang buku. Kalau begitu juga dasarnya

bagaimanakah anak-anak Melayu boleh maju dalam pelajarannya? Ini yang penting sekali sebelum cukup tahun buku ini disediakan untuk orang miskin oleh Kementerian Pelajaran dengan bantuan Kementerian Kebajikan Am. Yang dikehendaki ialah buku ini siap sedia diberi kepada orang miskin supaya bulan satu atau bulan dua budak-budak ini dapat membaca buku-buku ini. Jangan lagi terjadi perkara ini berulang kali tiap-tiap tahun, dan Menteri akan menjawab mengatakan akan dibuat, terus akan dibuat, tetapi tak dapat dibuat.

Asrama bagi Murid-murid Luarbandar

Satu lagi perkara, Tuan Pengerusi, ini penting saya rasa berkenaan dengan budak kampung yang duduk jauh daripada bandar dapat sekolah baik di dalam bandar ada beratus-ratus, beribu-ribu dipilih oleh Kerajaan masuk sekolah di dalam bandar dan hendak duduk di asrama di dalam bandar, cuma 20% sahaja yang dapat, yang lainnya tak dapat, terutamanya saya tahu di Selangor ini, sebab banyak yang mengadu kepada saya mengatakan tak dapat tempat. Ini satu kerugian besar. Dia tak dapat masuk, bermakna tak dapat masuk sekolah langsung. Kalau hendak datang ke Kuala Lumpur tiap-tiap hari tak ada duit untuk tambang bas. Jadi di mana hendak pergi?

Saya harap kepada Kementerian Pelajaran ataupun Kerajaan Negeri sewakan rumah untuk mereka bagi sementara waktu ini. Asrama sudah penuh jangan ini menjadi satu daripada sebab mereka tak dapat bersekolah. Sewakan rumah sekarang ini jikalau betul-betul Kementerian Pelajaran hendak menengok anak Melayu bodoh selama-lamanya dengan dasar begini, saya tak tahu tetapi kalau hendak betul-betul melihat anak-anak Melayu maju dalam bidang pelajaran, buatlah betul-betul. Sekaranglah masanya untuk menyewakan rumah untuk mereka. Berapa ratus ribu sekarang yang minta untuk hendak masuk ke asrama ini. Saya berharap kepada Menteri yang bertanggungjawab mengambil perhatian di atas perkara ini.

Sekolah-sekolah di Luarbandar

Saya adalah menyokong apa yang rakan-rakan saya sebutkan tadi berkenaan dengan sekolah-sekolah di luarbandar. Sekolah-sekolah di luarbandar kebanyakannya

sekolah-sekolah Melayu. Sekolah-sekolah Melayu ini memanglah dari zaman penjajah dahulu terbiar, tetapi hari ini separuhnya baik, kita hendak lebih baik lagi supaya anak-anak Melayu ini dapat pelajaran lebih baik lagi, sebagaimana rakan-rakan saya menyatakan tak cukup facilities.

Guru-guru

Kedua, guru-guru. Guru-guru dalam bandar seperti yang dibangkitkan oleh wakil dari Bungsar tadi mengatakan guru dari pekan, dihantar ke kampung supaya guru di pekan kosong, guru-guru yang tidak baik ini tinggal di pekan manakala guru-guru yang baik pula pergi ke kampung. Ini tidaklah begitu. Hendaknya biarlah sama bahagian supaya orang-orang di luarbandar pun dapat mengecap kenikmatan ataupun segala-galanya di dalam negeri yang merdeka dan berdaulat ini.

Saya juga hendak menarik perhatian Kementerian Pelajaran mengenai Sekolah Tamil di estet-estet. Saya juga menjadi Pengerusi Sekolah Tamil di estet. Saya tengok macam mana keadaan Sekolah Tamil di estet ini. Sebuah sekolah macam bangsal, ada 4 orang guru. Murid-muridnya belajar: "aina, auna; aina, auna"—cukup bising, Tuan Pengerusi. Kelas yang lagi satu pun begitu: "aina, auna; aina, auna". Gurunya: "ana". Bising, macam mana murid-murid hendak belajar? Saya ingat polisi Kerajaan tidaklah secara begitu untuk mengadakan sekolah sahaja; murid-murid itu bising, entah sampai Darjah V pun tidak tahu A, B, C budak-budak Sekolah Tamil di dalam estet itu. Kita berkehendakkan iaitu kalau betul-betul Kerajaan hendak mendirikan sekolah di estet-estet itu, biarlah sekolah yang baik. Kalau tidak percaya, saya boleh contohkan sebuah sekolah bernama Tuan Mee Estate. Sekolah Tuan Mee Estate itu betul-betul macam kandang. Jadi adalah diharapkan supaya diadakan sekolah ini dengan sepertinya.

Saya ada juga menyatakan kepada Yang Berhormat Menteri Pelajaran mengenai sebuah Sekolah Jenis Kebangsaan Cina Bagan Pasir dekat Tanjong Karang, sekolah ini sudah habis rubuh. Bukan hendak banyak. Bila sudah rubuh hendak dibetulkan, bangunan yang sudah tumbang itu hendak diperbaharukan, barangkali memakan belanja dalam \$20-\$30 ribu perbelanjaannya. Jadi saya mintalah kepada Yang Berhormat

Menteri berilah peruntukan sebanyak \$30,000 untuk mendirikan sekolah tersebut sebab sekolah itu sudah dimakan oleh laut, dimakan oleh air. Sudah berapa kali saya minta: Tolonglah, tolonglah. Kali ini saya minta tolong betul-betul supaya dapat diberikan \$30,000 ini untuk sekolah tersebut. Bukanlah untuk saya menjadi wakil rakyat lagi supaya orang calun saya, tidaklah. Tetapi ini betul-betul, Tuan Pengerusi, dengan ikhlas saya minta.

Ada sebuah sekolah lagi namanya Sekolah Sungai Leman, Sekolah Melayu. Orangnya bergotong-royong di sana. Orang Melayu sememang suka bergotong-royong. Mereka selalunya bergotong-royong. Kalau dia tidak bekerja pun dia suka bergotong-royong, asal dapat makan nasi lemak sedikit sebanyak jadilah. Sekolah Melayu Sungai Leman itu dibuat dengan cara bergotong-royong; tingkapnya tidak ada, dinding tidak ada, atap bocor, di situlah sekolahnya. Bila hujan, basah; bila panas, panaslah dia. Jadi macam-mana murid-murid itu hendak belajar supaya dapat terang hatinya. Kalau begitu-lah keadaannya, hatinya akan makin gelap, makin dia tidak lulus dalam pelajarannya. Ini saya sudah merayu kepada Yang Berhormat Menteri Pelajaran dan saya harap sekolah ini juga akan dibina.

Tuan Pengerusi: Saya suka hendak memberitahu Ahli-ahli Yang Berhormat, saya boleh membenarkan perbincangan mengenai Kementerian Pelajaran ini hingga pukul 6.00 petang, jika dikehendaki. Tetapi dimintalah Ahli-ahli Yang Berhormat berucap seberapa pendek, sebab biarlah ramai lagi yang boleh mengambil bahagian dalam perbincangan atas Kementerian ini.

Sekarang Mesyuarat ini dtempohkan selama 15 minit.

Persidangan dtempohkan pada pukul 4.35 petang.

Persidangan disambung semula pada pukul 4.50 ptg.

Majlis Mesyuarat menjadi Jawatankuasa (Tuan Yang di-Pertua mempengerusikan Jawatankuasa)

Perbincangan disambung semula.

4.50 ptg.

Tuan V. David (Dato Kramat): Tuan Pengerusi, Ahli-ahli Yang Berhormat daripada Perikatan tadi ada memberi keterangan

berkenaan dengan sekolah-sekolah di luar-bandar. Saya pada hari ini suka menambah atas perkara sekolah-sekolah di luarbandar iaitu dalam ladang-ladang getah.

(Dengan izin) Mr Chairman, Sir, it is most disgraceful and unbelievable if one speaks about schools in the estates and also the Chinese schools in the New Villages. With all the efforts by the Government to modernise the educational institutions and also stressing the need for education in this country, the estate schools and the schools in New Villages remain as an eyesore in this country.

Sir, there won't be any justification of progress in this country if these schools are not brought to the level of other schools in other parts of the country. Sir, the estate schools could have been all right about twenty to thirty years ago when indentured labour was the dominant factor in estates and the estate workers in such conditions had no choice except to send their children to schools with one teacher and without any facilities that are accorded normally to other schools in other parts of the country.

Sir, there are some schools where, while the class is in session, the roof which has rotted falls in the midst of children; and some are so dirty and filthy and in spite of Government's stress to provide recreational facilities, these facilities are absolutely nil in most of the estate schools. Sir, estates being isolated and these schools being isolated from the mainstream of social life in this country, these schools and the children are victims of backwardness.

Sir, I would plead with the Minister of Education to take these estate schools and schools in New Villages as top priority to bring them to the standard of those in other parts of the country. Most of the schools have one teacher and sometimes if a teacher is not conscious of his job, he does not teach at all the during teaching hours, he has other matters to deal with and in some schools, to cover their mistakes, they have a shield of becoming members of the M.I.C. Some of these teachers even engage themselves in frauding, i.e. cheating children by collecting money for text-books which are not delivered

and there is nobody to check. The parents, being estate labourers, most of them illiterates, not knowing how to read and write, are unable to question the teacher and if such questions are raised that may even affect their employment and that may force them out of their estate.

Sir, these should stop completely. The Malaysian Indian Congress may be aware of it and they may be abetting and aiding these nonsenses. For an average human being, if he has a good conscience and if he believes in the concept of education for all, and not only that it should be the monopoly of the privileged and the strong, if education is to be shared by every citizen in this country, then the estate schools and the New Village schools have every right in this country to demand for a fair share. I hope, Sir, that the New Minister of Education will give this his serious thought and accord priority to bring about the change.

Sir, in this country like many other countries, we have not encouraged the development of private independent institutions of higher learning. In most of the countries we find that colleges and universities are allowed to be operated by philanthropists and social organizations, but in this country anyone attempting to start a university or a college has been completely prevented.

The Merdeka University was supposed to have become a reality; and instead of completely destroying it, the Government could have requested the sponsors to conform to certain requirements of the National Educational Policy, at the same time allowing the language which they wanted to develop to be developed in their own way without hindering the National Education Policy's concept. But here, the Government did not do justice by completely preventing the Merdeka University from becoming a reality.

Sir, we find private universities in other parts of the world, including Singapore. They have the Nanyang University. The Nanyang University has not brought disrepute to the national character of the Singapore people or the Singapore society. I don't think any private institutions like these of higher

learning could destroy the image or act in breach of the national aspirations of this country.

Sir, as the Government is unable to meet the needs and the demand of the people seeking admission in the higher institutions of learning, it is only proper that private colleges and universities are encouraged. We find many students have to leave the shores of this country, not because they want to go but they have no chance of obtaining seats or places in our institutions of higher learning as they are so limited and selective and most of these students who go abroad do not of course obtain learning in Government institutions only but they also find places in private colleges and other institutions.

Sir, I would request the Government to review its policy on education to allow philanthropists in this country to build a number of colleges and universities, if possible, so that education will be within the reach not only of the privileged, but also of the under-privileged. I am sure Sir, many philanthropists in this country, big donors, are prepared to come forward but the Government has not encouraged this but have prevented this at all occasions.

Mr Speaker, Sir, a few weeks back, we read reports in the Press about the Malaysian Chinese Association reiterating that the children in the primary schools should have the right to be trained or taught in their mother tongue and this was one of the conclusions of the seminar they held and it was endorsed by the Minister of Finance who is the Chairman of the M.C.A.

Sir, I think it is only fair. I am sure some of the M.C.A. leaders here may not have the guts and the nerves to say what they want, but let us speak for them at least. I think every child in this country should have the right to be taught his or her mother tongue and to be trained in his or her mother tongue wherever it is possible for a period at least until the children know that they can speak correctly with their own parents. This will not in any way jeopardise or destroy our national unity and our national aspirations.

Mr Chairman, Sir, in respect of children who want to go into the science stream, national unity, as we have said, should be fostered not only artificially as it has been

said now but in schools in the fertile and tender minds of the children. A degree of prejudice and hatred is being developed in the schools, because some of the brilliant students owing to their racial origin, are unable to go into the science stream. Sir, this type of restriction or control would not lead to the concept of national unity as we would all like to see. Sir, if any child desires to go into the science stream and if that child can comply with the requirements specified by the school, then that child should be allowed to go into the science stream without being stopped. If we stop them, if we prevent them, then you are planting hatred in the tender minds of the children and all our laudable objective of creating an integrated Malaysian society will be an illusion. If we do not have enough of places in the schools, I think we must find those places, and any child who has the necessary qualification to go into the science stream, should go to it.

Mr Chairman, Sir, in respect of text-books, the Government has made various statements in the Press and at one occasion they also said that the children can get text-books at cheaper prices, that cheaper books will be sold and that in needy cases the Social Welfare Department would be able to assist them. But I find that the Social Welfare Department has not been able to live up to this objective and the students' plight, especially those of the poorer class, still remains unsolved and yet to be solved. Mr Chairman, Sir, the price of text-books not only has remained the same but it has even gone higher than it was before; and the assistance from the Social Welfare Department has not been increased and in fact it has been decreased—I could say this in this House. Sir, the Minister will have to devise methods, so that the children could obtain cheaper books and in cases where a student cannot obtain books because of his family's financial background, then the Social Welfare Department should be in a position to assist these children to obtain the necessary text-books.

Sir, in the State of Penang and in the State of Kedah, especially in Kedah, there have been quite a lot of protests made by teachers who have been transferred. It is my view, Sir, that these teachers have a case and some of their objections are reasonable and justified. There have been mass transfers

to get rid of a certain number of teachers especially from the Chinese schools, where they have been teaching for many, many years, in different areas. The question arises whether these transfers have any justification first of all and whether it was absolutely necessary to transfer these teachers. In Kedah a protest is still going on in regard to these transfers. Sir, the Ministry of Education should not attempt to effect transfers by introducing methods that will cause hardships on teachers who have been stationed in one centre for many years. I do not say that the Government has no right to transfer them, but wherever possible and wherever it could be avoided, I think it should be stopped. In the State of Kedah, some of the transfers have no justification and do not have any foundation at all. It is sheer unreasonable and unfair to the poor teachers especially in Kedah. Sir, I call upon the Minister to review this in view of the many protests which have been made in the Press by the teachers in the State of Kedah and other places.

5.11 ptg.

Tuan Haji Mohd. Zain bin Abdullah (Bachok): Saya bangun menyokong Anggaran Belanjawan Kementerian Pelajaran bagi tahun 1974 sebanyak \$985,240,567 iaitu di bawah Kepala B. 20, B. 21, P. 20 dan P. 21. Saya mulakan perbincangan saya petang ini di bawah Pecahan-kepala (Kod) 4100, Aktiviti (3) Pelajaran Rendah dan Menengah.

Tuan Pengerusi, kita tahu tujuan-tujuan rancangan pelajaran dan latihan seperti yang tercatat di dalam Rancangan Malaysia Yang Kedua ialah mengadakan dan memperbaiki rancangan-rancangan pelajaran di segenap peringkat dari peringkat rendah, meninggi sehingga tinggi bagi menjamin perpaduan kebangsaan serta membekalkan tenaga manusia dalam berbagai-bagai lapangan pekerjaan untuk membolehkan rakyat mengambil bahagian dalam perkembangan serta kemajuan ekonomi, sosial, kebudayaan dan politik negara. Oleh yang demikian, keutamaan istimewa adalah diberikan kepada pelajar sains, teknik dan vokesyenal.

Peruntukan Sekolah-sekolah

Pada tahun 1974 ini perbelanjaan berlaku kepada berbagai-bagai jenis sekolah di Semenanjung Malaysia sebagaimana yang

terdapat di dalam Buku Merah Jambu adalah ditentukan iaitu peruntukan sekolah rendah sebanyak \$302,204,000 bagi 1,570,709 orang murid; sekolah menengah sebanyak \$153,776,800 bagi 628,093 orang murid; bagi sekolah menengah teknik dan vokesyenal sebanyak \$7,500,000 bagi 12,824 murid; bagi sekolah berasrama penuh sebanyak \$17 juta bagi 17,030 orang murid. Perbelanjaan sekolah berasrama penuh ini termasuklah Belanja Mengurus, sekolah, makan dan tempat tinggal. Kita yakin bahawa seluruh rakyat tentulah berasa bangga dan gembira memandang kepada peruntukan yang begitu besar diberi kepada berbagai-bagai jenis sekolah di Semenanjung Malaysia dan ini tidaklah termasuk perbelanjaan untuk Sabah dan Sarawak.

Tuan Pengerusi, biarlah saya nyatakan perbelanjaan purata bagi tiap-tiap seorang murid mengikut jenis-jenis sekolah itu sebagai perbandingan. Perbelanjaan bagi seorang murid sekolah rendah dalam setahun ialah sebanyak \$192.39; sekolah menengah sebanyak \$244.83; sekolah menengah teknik dan vokesyenal sebanyak \$584.84; sekolah menengah berasrama penuh hampir \$1,000 bagi seorang murid dalam setahun iaitu \$998.23. Memandangkan kepada angka-angka perbelanjaan yang agak banyak berbeza seperti seorang murid di sekolah rendah sebanyak \$192.39 berbanding dengan murid sekolah berasrama penuh yang mendapat peruntukan hampir \$1,000 seorang. Kadangkala mengejutkan juga, tetapi setelah dikaji dengan mendalam seluruh aspek dan kegiatan peruntukan itu adalah amat sederhana sekali.

Saya ingin menarik perhatian Dewan ini kepada perbelanjaan bagi sekolah rendah sahaja yang berjumlah sebanyak \$302,204,000 kerana membiayai seramai 1,570,709 murid sekolah rendah di Semenanjung Malaysia. Dan jika dicari perbelanjaan purata bagi seorang murid setahun sebagaimana yang diterangkan itu adalah \$192.39 termasuk semua perbelanjaan mengenai murid itu dan daripada perbelanjaan itu peruntukan \$192.39 itu termasuk \$4 sahaja—\$4 sahaja saya ulang, kadar bantuan per capita ataupun lain-lain belanja berulang tahun, ringkasnya dalam bahasa Inggeris OCAR.

Dari \$192.39 itu termasuk \$4 sahaja kadar bantuan per capita atau lain-lain belanja berulang tiap-tiap tahun, ringkasnya

OCAR. Wang \$4 itulah, Tuan Pengerusi, sebagai punca utama perbelanjaan di sesebuah sekolah boleh juga kita kata maju mundurnya adalah sedikit sebanyak tergantung kepada peruntukan ini.

Setelah Kerajaan menyediakan sekolah, guru, murid dan sedikit kelengkapan sekolah maka seluruh pentadbiran sekolah tidak pula termasuk gaji guru-guru dan gaji kakitangan sekolah adalah bergantung kepada punca kewangan OCAR yang diberi sebanyak \$4 bagi seorang murid itu. Wang \$4 inilah akan dibagi-bagikan oleh semua Guru Besar sesebuah sekolah rendah itu kepada lebih daripada 10 Pecahan-kepala perbelanjaan di sekolah itu termasuk menyediakan alat tulis-menulis, kelengkapan pejabat, alat-alat dan perkakas mengajar semua mata pelajaran, seperti ilmu hisab dan termasuk juga sains, buku perpustakaan, penjagaan kawasan sekolah, kebersihan, sukan dan permainan, kenderaan dan perjalanan, belanja mengodit dan sehinggalah meliputi kepada membeli buku-buku persediaan mengajar, jadual kedatangan dan kapur tulis pada awal tiap-tiap tahun.

Tuan Pengerusi, dalam bahagian-bahagian yang lain mengenai sekolah rendah boleh dikatakan hampir selesai Peruntukannya semua besar. Lihatlah wang bantuan per capita \$4 itu jika dibandingkan dengan yang baki lagi sebanyak \$188.39. Punca utama perbelanjaan di sekolah rendah sebanyak \$4 itu merupakan 2% sahaja daripada semua perbelanjaan-perbelanjaan di bahagian-bahagian yang lain dan ini bolehlah dikatakan peruntukan yang tidak seimbang. Peruntukan yang *tidak seimbang ini tidak akan* mudah mencapai kejayaan dan kegemilangan pelajaran murid-murid; peruntukan anggaran yang sedemikian rupa akan terus membosankan dan menyulitkan pentadbiran sekolah-sekolah rendah terutama sekali Sekolah-sekolah Rendah Kebangsaan di luar bandar di mana susah dan sulit bagi mendapatkan punca kewangan yang lain selain daripada berharap kepada bantuan OCAR sebanyak \$4 tiap-tiap seorang murid itu.

Tuan Pengerusi, kalau kita kaji perkara-perkara lain dalam hal sekolah rendah sudah dan sentiasa berubah. Peruntukan sentiasa bertambah tahun demi tahun. Perubahan itu sedikit demi sedikit bermula dari setelah negara kita mencapai kemerdekaan sampailah pada saat Rancangan Malaysia

Yang Kedua lahir perubahan yang sungguh pesat dan gemilang sekali ialah dalam tempoh setahun dua yang akhir ini.

Bangunan Sekolah Baru

Kita seharusnya boleh bersyukur kerana bangunan sekolah yang baru berlipat ganda telah didirikan sebahagian besar sekolah-sekolah buruk di luar bandar sudah dan sedang diganti dengan bangunan yang baru, pertambahan bilik darjah dilakukan dengan pesatnya, bilik-bilik sains sedikit sebanyak diadakan, lain-lain kelengkapan sekolah seperti pagar, kantin, padang permainan disediakan. Sekolah-sekolah yang sederhana pula besarnya, Tuan Pengerusi, diberikan budak pejabat, tukang kebun, tukang sapu dan sebagainya. Semuanya ini bagi menolong cepatnya sesebuah sekolah itu mencapai kemajuan dan kejayaan, bukan itu sahaja malahan perubahan gaji guru-guru dan kakitangan sekolah juga telah dilakukan mengikut keadaan masa dan suasana negara Malaysia yang makmur. Guru-guru yang berkelayakan dan berkelulusan juga bertambah tahun demi tahun hatta perubahan sistem pelajaran dan pengajaran cara lama kepada cara moden telah ditukarkan. Cara lama ditukar kepada cara moden kepada cara baru, kepada cara yang lebih berkesan telah dibuat, bahkan cara jawapan kepada setengah-setengah peringkat peperiksaan kepada bentuk objective juga dilakukan. Ini semua, Tuan Pengerusi, tidak dapat dinafikan dan menandakan perubahan, kebolehan, kematangan serta keikhlasan semua pihak yang berkenaan termasuk pegawai-pegawai di Kementerian Pelajaran.

Tetapi Tuan Pengerusi, jika dibandingkan kepada perubahan-perubahan yang begitu pesat dan peruntukan-peruntukan yang berlipat ganda, maka sewajarnya kebolehan dan kejayaan murid-murid kita di semua peringkat persekolahan boleh menyenangkan dan menenangkan ibu-bapa dan negara. Ada juga orang mengatakan kelemahan atau kurang kejayaan murid-murid di sekolah menengah berpunca dari kemunduran mendapat pelajaran asas yang dibawa dari sekolah rendah dan ini mungkin juga ada kebenaran disamping sebab-sebab yang lain. Dan jika kita menyakinkan satu daripada beberapa sebab kemunduran itu berpunca dari sekolah rendah maka sepatutnyalah kita mengkaji sebab-sebab itu sedalam-dalamnya dengan adil dan saksama dan ini sudahpun

dilakukan oleh Kementerian ini cuma saya tidak mengetahui adakah satu daripada beberapa punca kelemahan di peringkat sekolah rendah itu diletakkan kepada tidak wajarnya diberi peruntukan yang sedikit tanpa kajian dan perhetongan kepada murid sekolah rendah sebagaimana yang saya terangkan tadi, sedangkan kadar bantuan per capita \$4 seorang murid inilah punca kewangan yang utama dalam perbelanjaan mentadbir dan mengurus bagi sebuah sekolah rendah di negara ini.

Tuan Pengerusi, keramaian murid-murid sekolah rendah pada tahun 1974 ini dianggarkan seramai 1,570,709 orang dan nyatalah jumlah peruntukan OCAR berdasarkan \$4 seorang itu berjumlah \$6,282,836 dari jumlah \$302 juta lebih.

Bantuan ditambah

Tuan Pengerusi, apa yang diharapkan kepada Yang Berhormat Menteri Pelajaran ialah supaya kadar bantuan per capita ataupun OCAR itu patut ditambah dengan sewajarnya terutama dalam saat keadaan sekarang. Katalah sesebuah sekolah rendah mempunyai murid seramai 200 orang, sekolah itu akan mendapat \$800. Wang \$800 untuk perbelanjaan seluruh sekolah itu akan diberi oleh Pejabat Pelajaran berperingkat-peringkat, lazimnya 4 peringkat—3 bulan sekali. Kemudian bila sahaja sampai kepada penggal persekolahan Guru Besar yang berkenaan terpaksa sah menyediakan ataupun membeli buku-buku persediaan mengajar sebanyak \$50, jadual kedatangan \$20, kapur tulis untuk 3 bulan \$30, penyapu papan hitam (duster) \$20, gantian bola-bola dan alat permainan \$80, sudah berjumlah \$200. Apa yang diberi pada kali yang pertama berdasarkan kepada murid pada 31hb Januari tiap-tiap tahun itu sudah tidak cukup, sudah habis. Ini tidak termasuk alat-alat pejabat yang sudah tentu tidak kurang dari \$300 setahun. Transport, sukan, kawasan, menyelenggara peperiksaan penggal dan ujian bulanan, menambah buku perpustakaan dan melengkapi perkakas sains tidak termasuk.

Dalam Buku Merah Anggaran Belanjawan 1974 pada muka 344 paragraph 2, masih lagi menegaskan kadar bantuan per capita yang lain akan dikaji semula dalam keadaan harga barang-barang sekarang. Jadi saya mengharapkan supaya kadar bantuan per

capita ini ditambah \$3.50 lagi menjadi \$7.50 tiap-tiap seorang murid sekolah rendah dan pembahagiannya kepada sekolah-sekolah hendaklah dibuat 2 peringkat sahaja iaitu 75% daripada bantunya diberi berdasarkan keramaian murid pada 31hb Januari dan 25% itu diberi kali yang kedua berdasarkan kepada keramaian murid pada 31hb Mei.

Peruntukan Sains

Tuan Pengerusi, perkara yang kedua dalam Pecahan-kepala ini juga berkenaan dengan peruntukan sains yang berasingan tidak disediakan bagi sekolah rendah ini juga sejak bertahun-tahun yang lepas. Keadaan ini berlaku dari masa pelajaran ini bergelar ataupun bernama "Ilmu Tanaman" bertukar kepada "Ilmu Kejadian" sampailah sekarang bertukar kepada "Ilmu Sains" tetapi tidak juga peruntukan ini ditambah dan diasingkan.

Suatu contoh sahaja, untuk merengskakan masa, pada masa ini peruntukan sains dan sebagainya termasuk di dalam kadar bantuan \$4 seorang murid. Padahal bila sahaja murid-murid Darjah 6 sekolah rendah itu berpindah ke sekolah menengah semasa mereka berada di dalam darjah peralihan ataupun remove class. Mereka itu mendapat peruntukan yang banyak. Peruntukan sains diadakan sebanyak \$5 di samping mendapat pula peruntukan per capita ataupun OCAR \$7.50. Jadi seorang murid yang menaiki ke darjah peralihan dia mendapat \$12.50 berbanding dengan murid di sekolah rendah kursusnya di Darjah 5 dan 6 hanya mendapat \$4 sahaja. Dalam \$4 itulah untuk sains, dalam \$4 itulah untuk apa-apa lagi.

Dalam pada itupun, Tuan Pengerusi, kita tidak menafikan usaha-usaha Kerajaan banyak sekolah-sekolah yang telah dihantarkan alat-alat sains, tetapi kadar 5% hingga 10% sahaja dan dari banyak-banyak sekolah itu hanya dalam 10% sahaja sekolah yang mendapat kelengkapan itu.

Perkakas Sains

Tuan Pengerusi, kita tahu sekarang perkakas sains cukup mahal harganya. Alatan sains di darjah IV, V dan VI di sekolah rendah, kalau mengikut Sukatan Pelajaran Sains tidak memadai disediakan dengan \$100 dan \$200 tiap-tiap satu darjah. Ini tidak pula termasuk alat-alat sains yang

boleh didapati sendiri oleh murid-murid dan guru-guru tanpa mengeluarkan perbelanjaan. Kelengkapan perkakas sains di darjah V dan VI di sekolah rendah yang diperlukan mengikut Sukatan Pelajaran Sains lebih kurang sama dengan kelengkapan perkakas di darjah peralihan atau Tingkatan I di sekolah menengah, sedangkan, Tuan Pengerusi, murid-murid darjah peralihan sahaja, saya ulang sekali lagi mereka sudah mendapat peruntukan sains yang berasingan—\$5 tiap-tiap seorang setahun di samping mendapat peruntukan per kapita \$7.50 setahun.

Tuan Pengerusi, oleh yang demikian, saya merayu kepada pihak yang berkenaan jangan hendaknya memandang sepi saranan-saranan saya ini dan seterusnya peruntukan sains di sekolah rendah wajib diadakan sebanyak \$3 bagi seorang murid di darjah I hingga IV dan \$5 bagi seorang murid bagi darjah V dan VI.

Pengurusan Peperiksaan

Tuan Pengerusi, dalam perkara yang ketiga iaitu Pecahan-kepala 2100 (4), saya suka bercakap berkenaan dengan Pengurusan Peperiksaan. Saya mengucapkan tahniah kerana kejayaan-kejayaan dalam usaha-usaha Pengurusan Peperiksaan yang dijalankan oleh Lembaga Peperiksaan dengan begitu cekap dan adil walaupun ada setengah suara-suara yang mengatakan Lembaga Peperiksaan menjalankan peperiksaan dengan tidak adil. Saya tegaskan bagi saya dan bagi Parti Islam apa yang telah dijalankan oleh Lembaga Peperiksaan itu adalah adil.

Tuan Pengerusi, kita tahu pada tahun 1974 ini kerja-kerja Kementerian ini, terutama sekali dalam soal-soal peperiksaan masih bertambah. Bertambahnya itu dengan sebab bertambahnya bilangan-bilangan calon dalam semua peperiksaan. Ada pula peperiksaan baharu iaitu Peperiksaan Penilaian Darjah III dan Peperiksaan Darjah Peralihan. Kedua-dua ini bermula dalam tahun 1973 dan pelaksanaan sebenar-benarnya akan berlaku dalam tahun 1974.

Tuan Pengerusi, Peperiksaan Darjah III sahaja melibatkan 268,000 murid-murid dan Peperiksaan Darjah Peralihan pada tahun 1974 ini akan melibatkan 40,000 orang murid-murid. Dalam soal ini saya suka meminta penjelasan daripada Yang Ber-

hormat Menteri yang berkenaan, adakah murid-murid atau calon-calon di Darjah Peralihan yang memulakan persekolahan dalam awal tahun 1973 dan menjalankan peperiksaan pada 31hb Oktober, 1973 akan dinaikkan ke Tingkatan I atau II dalam tahun 1974 ini. Walaupun sekolah dibuka, tetapi oleh sebab saya datang ke Parlimen lebih dahulu daripada sekolah dibuka, maka saya sendiri tidak dapat mengetahui kerana mengikut apa yang difahamkan kepada saya murid-murid tersebut akan terus menduduki Tingkatan III dalam tahun 1975 akan datang. Ertinya murid-murid yang datang daripada sekolah kebangsaan ini akan mendapat pelajaran tiga tahun, dari Darjah Peralihan Tingkat I, Tingkatan II dan Tingkatan III tidak sebagaimana tahun-tahun yang lepas. Perkara ini saya minta penjelasan.

Dasar ini diharap tidaklah sebagai percubaan dan saya percaya pihak Kementerian sendiri sudah mengkaji dengan teliti. Saya percaya tujuan Kementerian ini baik iaitu untuk murid-murid mendapat cepat setahun menduduki Tingkatan III, sebab murid-murid ini ataupun calon-calon ini bukanlah daripada murid-murid yang kurang kecerdasannya, tetapi murid-murid yang bagus kecerdasannya sekurang-kurangnya mereka itu ditempatkan di Darjah Special Remove Class itu ialah mereka yang mendapat 2A sekurang-kurangnya ataupun 3A, dalam penilaian darjah lima; lagipun bahasa penghantar yang dijalankan pada masa ini hanya dua tiga mata pelajaran sahaja seperti bahasa Inggeris, Hisab, Sains dan satu pelajaran pilihan seumpama Perdagangan. Apa yang diharapkan ialah supaya pihak Kementerian benar-benar mengambil perhatian yang sungguh-sungguh bererti kepada murid-murid ini dan jika boleh menasihatkan Pengarah-pengarah Pelajaran Negeri-negeri supaya memastikan betul-betul murid-murid ini diajar dan diberikan pelajaran yang cukup melalui alat-alat pengajaran yang baharu kaedah mengajar yang lebih berkesan, semuga calon-calon ini tidak terkandas dan terus mendapat kejayaan yang cemerlang. Dan kalau tidak dukacitalah kita dan bertambahlah jumlah ibubapa yang bercucuran airmata ketika peperiksaan diumumkan kerana keciciran. Sedikit sahaja lagi, Tuan Pengerusi, dalam dua minit sahaja.

Keciciran

Tuan Pengerusi, bercakap tentang kecaciran terbayang kepada kita sebab-sebab yang disebutkan di dalam Lapuran Keciciran Murid-murid. Saya memang bersetuju dengan pendapat yang dikemukakan dalam penyata itu, tetapi di sini suka juga saya menimbulkan persoalan tentang sistem atau cara peperiksaan yang dijalankan di sekolah hari ini. Pada hakikatnya tiap-tiap peperiksaan yang menentukan lulus atau tidaknya seorang murid itu diadakan di hujung tahun. Dalam hal ini, sekiranya murid itu jatuh sakit atau kurang sihat akibat dari ketakutan atau gerun atau demam peperiksaan maka mereka akan gagal walaupun mereka sebenarnya murid yang patut lulus dengan kejayaan yang cemerlang.

Tuan Pengerusi, apakah tidak wajar kita bagi memperbaiki sistem peperiksaan setahun sekali itu, kalau tidak akan dibuat cubalah fikir, apakah tidak lebih baik sekiranya pelajaran murid itu dinilai pada tiap-tiap penggal supaya tiap-tiap murid yang bagus itu dijamin kelulusannya dan saya percaya cara ini akan memastikan mutu ilmu dan ingatannya di kalangan murid-murid. Cadangan saya ini bukanlah perkara baharu sebab sistem seperti ini setahu saya sedang dijalankan juga di lain-lain negara seperti Amerika Syarikat dan Eropah walaupun ianya berbeza dengan sistem yang kita pakai sekarang ini.

Saya menyokong Anggaran Belanjawan Kementerian Pelajaran seperti yang dibentangkan oleh Yang Berhormat Menteri Pelajaran semalam.

Tuan Pengerusi: Please make your speech as brief as possible.

5.28 ptg.

Dr Chen Man Hin (Seremban Timur): (*Dengan izin*) Tuan Chairman, while it is encouraging that for 1972 in Peninsular Malaysia 92% of the population between the ages of 6-11 were enrolled in schools, it is most discouraging to note there is a sharp drop after that in the enrolment. For those between the ages of 12-14 the figure was 61% while those between 15-16 the figure was 52%. These figures indicate the serious drop-out problem of students between primary and secondary school years.

The Murad Report listed a number of causes such as poverty, attitude of parents and attitude of teachers. But by far the most important reason in my opinion is the meddling of the educational system by the Alliance Government. Instead of a broad and comprehensive plan to improve the level of education and eliminate student wastage, there are only stop-gap measures and conflicting directives to principals and teachers. As a result, confusion and loss of morale has set in.

One clear example of the educational muddle is the shortage of teachers. There is no doubt that not only is there a shortage of quantity, but there is also a shortage of quality teachers. Classes are packed with students with the result that the poor teachers are overloaded with work and fail to maintain the proper teacher-student relationship which is so necessary to help students with their studies. A large number of failures in science and mathematics in the year 1972 SPM examination points to a gross inadequacy of teachers in science and mathematics. The disastrous failures of over 14,000 students in the 1972 MCE examination because of failure in Bahasa Malaysia is another example which can be attributed not only to a shortage of Bahasa Malaysia teachers but also to a shortage of competent teachers in Bahasa Malaysia.

Mr Chairman, as at 1973 the student enrolments at both technical and vocational schools was only 9,066 for the whole of Peninsular Malaysia according to the Mid-Term Review of the Second Malaysia Plan. The Review hopes that by the end of 1975 with the completion of more vocational and technical schools enrolment would reach 24,540. Even with the successful implementation of the target in the Second Malaysia Plan, the figure of 24,540 places in vocational and technical schools is woefully inadequate when we consider the number of non-school going young people in the age groups of 12 to 16 in 1971 was about 400,000 to 500,000. Without a proper vocational or technical education these 400,000 to 500,000 young people are thrown into the world looking for jobs but possessing no skills of any kind. This is a tremendous problem but up to now insufficient attention has been paid to it. Not only much more vocational and technical schools should be

built but more teachers should be trained to impart vocational and technical skills to these students who have to leave school for one reason or another. It must be borne in mind that converting the drop-outs into artisans and technicians will not only equip them to obtain employment in society but there is also the attraction to potential investors who may find it more advantageous to set up factories here or in areas where there is a reservoir of trained and skilled labour. The D.A.P., therefore, calls upon the Government to appoint a special committee to study and to recommend measures which would brighten the future of secondary school student drop-outs.

On the shortage of places in the universities, Mr Chairman, Sir, it is shocking to learn that while other universities have more places for students in the coming academic year, the University of Malaya will admit fewer students. Tens of thousands of expectant students have sat for the pre-university examination last year and many of them hope to obtain a place in our universities. Last year many were rejected. It was hoped that more places would be available especially in a premier university like the University of Malaya this year. As it is the present number of universities and institutes of higher learning is inadequate and to reduce the number of available places would be adding insult to injury to the expectant and eligible students. The Ministry of Education should therefore seriously reconsider and find more places at the University of Malaya for these students.

Every year because of the shortage of available places our young students travel abroad to seek knowledge and obtain degrees and because of shortage locally the Government should assist these students to seek places in overseas universities. However, there have been disturbing reports from parents and students of difficulties in obtaining sponsorship letters from the Ministry although they have qualified for acceptance by overseas universities. Forms, they say, are difficult to obtain. One parent after repeated reminders received the forms after a delay of 3 months; processing the applicant took an equally long time. Students should be given every possible Government assistance to study abroad, obtain their qualification and return to serve the country.

Mr Chairman, Sir, it was disappointing to learn yesterday that the Ministry of Education will stop accepting in future Nanyang degree holders to study for the Diploma of Education in the University of Malaya. This is wrong and illogical. In the first place these degree holders are Malaysians who have come back duly qualified and would like to serve our society. In the second place, universities of world renown in Australia, Canada and America have recognised Nanyang University degrees and many of these degree holders have obtained their doctorates in these universities. What has gone wrong with our learned people in the Ministry of Education and the University of Malaya? The Second Malaysia Plan, Mr Chairman, Sir, has emphasised time and time again of the shortage of skilled manpower and here they go rejecting people with the skills and the intellect. I call upon the Government to think again to give the Nanyang degree holder his due place and value in our society.

Mr Chairman, Sir, there are today quite a number of independent Chinese secondary schools which besides teaching students to be proficient in their mother tongue, also prepare them for the L.C.E. and M.C.E. examinations. In fact the results have been encouraging in schools such as the Chung Wah in Seremban which are considered as premier schools. These schools in fact are performing a service to the nation in producing educated and able students to serve society in their respective capacities. The Government itself knows all too well that education is an expensive process and these independent schools are in fact relieving to some extent of the financial burden of education from the Government. For years members of the Chinese communities in all parts of the country have contributed to the maintenance of these independent schools because they realise fully well the importance of education for their children. Even now these schools are popular, but they are also getting expensive to maintain and upkeep. In view of the fact that these schools are performing a service to society, the D.A.P. calls upon the Government to apportion a sum of money every year to assist these schools to function

more effectively. A subsidy should not be too difficult in view of the prevailing high prices for our commodities of rubber, timber and palm oil.

Mr Chairman, Sir, recently several principals and teachers of Chinese schools in Kedah were given orders for transfer to other schools. These orders were issued without consultation with the respective Boards of Managers. Mr Chairman, Sir, this is contrary to the promise made by the former Minister of Education in this House some-time last year. The promise was that in any change or transfer of the principal of an assisted Chinese school, the Ministry would first consult the Board of Management. It is recorded in the *Hansard*. It must be remembered that the Boards of Chinese Schools are by tradition very closely connected with the running and managing of the schools and the change of principals constitute a very important and major event. They are constantly vigilant about the efficiency, standards and the character of the schools. Therefore they should have been consulted and therefore to honour the promise made by the former Minister of Education, I call upon the Government for an enquiry to be made and to see that the relevant principals remain at their post until due consultations have taken place.

Lastly, Mr Chairman, Sir, there have been repeated calls for increased efforts to solve unemployment and to bring better social facilities to the people especially to the poor in the urban and the rural areas. To create more employment, there is a need for more engineers and skilled manpower to staff the factories and our industries. To provide better health services, there is a need for more doctors. Yet today the newspapers report that a high ranking official from the Ministry of Health said that there is only about one doctor to 50,000 people in the rural areas. It shows that there is an acute doctor shortage. Our population experts predict that the population in Malaysia will double by the turn of the century. This is a frightening thought because of the tremendous pressures this will exert on economic and social facilities. Of course, it is not as bad as the prediction of Dooms day by the Club of Rome which produced a computerised study that the world may just stop functioning in 50 to 100 years time. However, if it is the

intention to create more employment and to improve the quality of living of the people, then we should make use of all available manpower that we have, especially trained and suitably qualified people. Malaysians who graduate from universally recognized colleges or universities should be given a place in the sun and the opportunity to contribute their share to the society. The education system should be streamlined so that there will be more high quality teachers in Bahasa Malaysia, Science and Mathematics and also that the vernacular schools be paid more attention so that the mother tongues of the Chinese and Indians are taught more effectively.

Mr Chairman, Sir, all is not well with the present educational system; otherwise our Ministers themselves would not send their children overseas to study. The D.A.P. therefore calls for an All-Party Parliamentary Education Committee to study and reassess the present education system with a view to modernising it and gearing it to the needs of a multi-racial society.

5.38 ptg.

Tuan Edwin anak Tangkun (Batang Lupa): (*Dengan izin*) Mr Chairman, I refer to Kertas Perintah 33 Tahun 1973, the Budget expenditure of the Federal Government for 1974, page 333 Primary Education, Sarawak. An allocation of \$3.3 million is provided for this sub-head to assist development programmes such as construction of additional class-rooms and other facilities. For teacher training an allocation amounting to \$335,000 is provided while for the programme of secondary school education a sum of \$10 million is required for 1974. The biggest amount is \$4.456 million provided for the completion of vocational schools and the construction of two new vocational schools in Sibul and Miri and \$1 million dollars is required for contractual payments and purchase of equipment.

Saya mengucapkan tahniah kepada Kerajaan Pusat oleh kerana begitu baik dan memberi bantuan dengan penuh kepada Kerajaan Negeri Sarawak. Saya juga mengucapkan ribuan terima kasih kepada Yang Berhormat Menteri Pelajaran for abolishing the primary six common entrance examination in Sarawak. This examination had been abolished in Semenanjung Malaysia since

1966 and Sarawak will have its abolition next year. Sir, it is my Party's manifesto that we want to abolish this examination. This is the reason why I and my friends from SNAP had always spoken for its abolition these past years. I beg to say that we take Singapore. The bumiputras there are given free education right up to University level if they come from very poor families. Surely the Government of Malaysia especially in Sarawak can give this beneficial assistance to the Dayaks and other bumiputras in Sarawak especially those who are very poor and in great need because they are far behind in education. I hope, therefore, that the Federal Government will look into this as soon as possible.

Satu perkara lagi yang perlu dibawa ke Dewan ini iaitu Rumah Guru-guru di Luar Bandar di Sarawak, muka surat 176, Pecahan-kepala 8 wang peruntukan cuma \$1,500,000 untuk tahun 1974 kalau dibandingkan dengan tahun 1973 ada \$2 juta.

Rasa saya, Tuan Pengerusi, wang peruntukan ini perlulah ditambah banyak lagi dari tahun yang lepas kerana 60% rumah guru-guru kebanyakannya buruk di luar bandar. Jadi jikalau pelancung-pelancung datang ke kampung-kampung ataupun pergi ke rumah panjang di luar bandar menengok rumah guru-guru di luar bandar sangat buruk. Jadi, soal ini dijawab oleh Kerajaan Pusat ataupun Kerajaan Negeri kerana tidak cukup wang. Pada pendapat saya, sebenarnya bukan kerana tidak cukup wang, tetapi Kerajaan Pusat ataupun Kerajaan Negeri tidak mengambil berat. Kalau Kerajaan silap, saya minta tolong Kementerian Pelajaran dapat menimbangkan supaya rumah guru-guru di luar bandar itu baik seperti rumah guru-guru di dalam bandar. Kalau rumah guru-guru itu buruk siapa yang malu? Kerajaan Malaysia tanggung malu. Oleh kerana demikian, Menteri Pelajaran patut mengambil berat supaya guru-guru di luar bandar dapat duduk di rumah yang baik.

Finally, Sir, regarding the salaries and wages for the teachers on Page 178 which amount to \$50,228,020. I am very glad that the Ministry has finally consented to the salary increases for teachers. Many of them have received their salary arrears last month, though much later than those who have benefited from the Suffian Report. The teachers can now heave a sigh of relief after

the implementation of the Aziz Report, but it is a sad thing that it has to come about when the General Elections are so near. This gives rise to suspicion that the salary increases were timed to benefit the State Coalition Government. Thank you.

5.43 ptg.

Tuan T. S. Gabriel (Pulau Pinang Selatan): Tuan Pengerusi, saya mengambil bahagian dalam perbahasan di bawah Kementerian Pelajaran, Kepala B. 20.

(*Dengan izin*) Sir, Malaysia is making a turning point in its development especially in the field of Education. Our University students are the "cream" of the nation. The Government must ensure at all times and every time that these University students remain the "cream" of the nation and do not become a destructive force to the country.

Tuan Pengerusi, as you are aware, there have been mild student disturbances, protests and demonstrations at various times in our country, but I could not understand on what specific grounds or reasons the students are grumbling. For small and trivial matters, they react sharply and, in fact, they have interfered in the administrative matters of the Government.

Tuan Pengerusi, as you are aware, not all the students studying in the Universities are from rich and well-to-do families. Many of them are from very poor families and their parents have slogged and suffered to send their children for higher education so that they will turn out to be useful citizens to the country, to society and to their poor parents. Unlike many other countries in this turbulent and chaotic world, Malaysia is one of the best politically and economically stable countries in the world with Tun Abdul Razak as a shining light for all of us.

Tuan Pengerusi, I take this great opportunity to call upon our brother students to study hard, to work very hard to fulfil the ambitions and the wishes of their parents and not to waste their time. They must maintain at all times a very high standard of discipline. On the other hand, I also call upon the Government to listen to and appreciate the views and opinions of the students whenever they have any problems, calling in the student leaders and assuring

them that the Government is looking into their problems and try to win their co-operation rather than to try and maintain an indifferent attitude.

Tuan Pengerusi, I would like to talk about the book list. I will come to the text-books later. At present, the schools issue book lists just one week before the school opens after the long recession. I suggest schools should issue book lists during the first week of the holidays so that the children will be able to obtain their books and go through them. Not all of the children come from rich families and go for holidays. Many of them remain at home and waste their time. If they are given the opportunity to purchase their books earlier, it would be much better than allowing them to just sit in the house and at the last moment, the poor mothers have to take leave from their kitchens to queue up in the book stalls and in the schools.

Coming back to the shortage of books, we have heard a lot about the shortage of books in the country. I would like to inform the House of the actual situation. I myself went last week to purchase books for my children. In order to buy books for one child, you have to go to 5 or 6 shops including the school. That is the actual situation. In spite of the assurances given by the Director of Education at State level and at the Federal level, there is an acute shortage of books. It is unfair on my part to blame the Minister or the efficient officers in his Ministry, but what I am concerned is that they should not misinform the people. What is prevailing outside is not exactly what is being informed to the people. When books are not available, the people have been assured that there are sufficient books. This makes people annoyed. I am very much annoyed over this issue. We must take the people along with us in whatever we do, inform them of the actual situation, what is happening, what is going on, why are we short of books.

Tuan Pengerusi, in many of the schools, there are no exercise books even. I appreciate we are short of newsprint but we must make sure, this is an important matter, that the students get their books readily in time.

Tuan Pengerusi, I do not wish to waste your time, and I hope the Ministry will take into consideration the points I have raised and I would like to support these estimates. Thank you very much.

5.49 *ptg.*

Tuan R. C. M. Rayan (Ipoh): (*Dengan izin*) Referring to the Ministry of Education on Page 171, Head B. 20, sub-Head 1100, and speaking briefly, I would say that with the appointment of a new Minister of Education, the time is now opportune for giving free education for all students in secondary schools instead of the present unsatisfactory system of having some students who have to pay full fees, some who pay no fees and some who have remission of fees. Many advanced countries in the world are giving free education up to the university level and when even a not so fortunate country like Sri Lanka can afford to give free education, there is no valid and good reason why Malaysia cannot afford to do so.

Speaking on oral examinations in English and Malay, I venture to say that oral examinations can never be a fair test of one's ability as the topics for the oral examination are limited and the first batch of students who go for the oral examination suffer while those batches of students who go for the test later are at an advantage because they have found out the questions from the previous batches of students and are well prepared to answer the questions of the examiners. The proper system would be to hold the oral test only for those students who would have passed the examination but had failed had it not been for their failure in Malay or English. So, the oral examinations should be held only for those students who would have passed had it not been for a failure in Malay or English.

Another point I would like to bring to the notice of the Honourable Minister is the amount of time that is being wasted by students who sat for the M.C.E. examination but cannot attend school until the results are out in March or April which is wasting four to five months from the time they took up the examination. These students should be allowed to continue their studies in Form V or some post—M.C.E. class until the results are out. Four or five months of inactivity are quite sufficient for the students to be led astray and for losing their interest in further studies. This is a problem which I would urge the Honourable Minister to look into.

Further, the present system of conducting morning and afternoon classes in schools should be abolished. Students need time for play in the evenings. They cannot be studying for six months in the afternoons and playing for the other six months in the afternoons. To accommodate all students in the morning session, more schools have to be built and I would therefore urge the Government to look into this matter so that the evening hours may be devoted for games and sports and the morning hours devoted to studies. To solve this problem the Government has only to build more schools.

There is, I understand, an old and outdated circular directing all teachers who wish to go overseas even for a short holiday, as much as one or two days, to obtain the permission of the Ministry of Education. This would mean, in effect, that if a teacher wishes to go to Singapore on an urgent matter even for a day, for example to attend a funeral, the teacher has to apply to the Ministry and obtain its consent before leaving Malaysia. By the time the teacher gets the permission and goes to Singapore, the funeral would have been over and the person would have been buried. I feel that is an outdated circular which should be withdrawn to enable teachers to move about freely from one country to another so long as he or she holds a valid passport or visa. I think this is a matter which the Honourable Minister should look into so that the teachers may freely go about from one country to the other without having any fear of being caught by the Ministry for going overseas without getting the necessary visa or permission.

Touching on transfers of teachers, I would say that the teachers are being transferred haphazardly today at very short notice, as much as even four or five days. This, no doubt, is bound to cause undue hardship to the teachers who even cannot find suitable homes to move to within four or five days and further they may even have to pay double rent in lieu of their failure to give adequate notice to the house they occupied before moving out. I have in mind a particular teacher for whom a letter was posted on the 31st of December which he received on the 2nd of January and he was asked to report for duty on the 1st of January.

Speaking on university education, I feel it is time that the Honourable Minister thought of opening a university in Ipoh. Ipoh, as we all know, is one of the major and prosperous towns in Peninsular Malaysia and it is well qualified for a university judging from all angles.

Tuan Pengerusi: Saya suka hendak bertanya Yang Berhormat Menteri, adakah hendak menjawab pada hari Isnin nanti?

Menteri Pelajaran (Tuan Haji Mohamed bin Yaacob): Ya, Tuan Pengerusi.

5.57 ptg.

Tuan Haji Awang Wal bin Awang Abu (Santubong): Tuan Pengerusi, saya bangun memberi sokongan peruntukan di bawah Kementerian Pelajaran sebanyak \$985,240,567.

Tuan Pengerusi, saya ingin menyentuh kepada Kepala B. 21, muka 183, Pecahan-kepala 4100, Aktiviti (3) (a) (iv) Sekolah-sekolah Rendah yang dibantu. Saya ingin bercakap berkenaan dengan sekolah-sekolah rendah yang dibantu di dalam bandar dan saya tidak akan bercakap sekolah-sekolah yang di luarbandar oleh kerana ramai Ahli-ahli Yang Berhormat telah bercakap mengenai sekolah-sekolah di luarbandar. Sekolah ini, ada mempunyai satu syarat yang merupakan menyekat anak-anak yang duduk di luarbandar terutama sekali ahli-ahli bumiputra yang banyak duduk di luarbandar.

Syarat ini adalah tidak selaras dengan Dasar Ekonomi Baru oleh kerana apabila seorang ibubapa mereka akan memasukkan anaknya di sekolah ini, maka mereka telah ditanya adakah saudara mereka bersekolah di sini ataupun tidak. Jadi syaratnya jikalau tidak ada saudara atau keluarga bersekolah di tempat itu, maka mereka tidaklah dapat diterima. Jadi kebanyakannya yang bersekolah di situ adalah pihak yang di dalam bandar. Dari hari ini, Tuan Pengerusi, saya bimbang oleh kerana Dasar Ekonomi Baru ini telah memberi peluang kepada mereka yang duduk di luarbandar yang ingin mencari jalan untuk mendapat ilmu pengetahuan. Saya rasa, jikalau lah pelajar-pelajar daripada luarbandar tidak dapat masuk di dalam sekolah dalam bandar, ini bermaknanya tidak ada perpaduan, padahal Kerajaan sekarang berkehendakkan kepada perpaduan.

Jikalauh sekiranya anak-anak di luar-bandar dapat bercampur bersama-sama dengan anak-anak di dalam bandar, ini boleh merapatkan perpaduan yang lebih erat lagi. Dengan kerana itu, saya tidak memanjangkan ucapan saya, saya merayu kepada pihak yang berkenaan supaya mengambil perhatian tentang perkara yang saya nyatakan itu.

6.02 ptg.

Tuan Valentine Cotter (Bau-Lundu): Tuan Pengerusi, saya bangun mengambil bahagian dalam perbahasan atas Kepala P. 21—Jabatan Pelajaran Sarawak, muka surat 184, Pecahan-kepala 1—Sekolah-sekolah Menengah dan Pecahan-kepala 2—Sekolah-sekolah Rendah.

Tuan Pengerusi, sungguhpun begitu banyak wang diuntukkan, tetapi kalau difikirkan atau dikira betul-betul mengikut keadaan berkenaan rumah-rumah sekolah seperti di Sarawak sekarang jumlah wang itu tersangat sedikit sekali, oleh kerana itu saya minta kepada Kerajaan supaya peruntukan wang dalam Kementerian ini patut ditambah pada tahun hadapan. Sekolah ini amat penting sekali untuk anak cucu kita dan jenerasi yang akan datang.

Tuan Pengerusi, Sarawak sekarang masih ada banyak kekurangan rumah dan bilik-bilik sekolah rendah dan menengah dan juga asrama untuk murid-murid sekolah. Oleh itu, saya berharap Kerajaan dapat mendirikan banyak lagi rumah-rumah sekolah rendah dan menengah dalam tahun 1974 atau 1975 khususnya di Bau-Lundu, oleh sebab lebih ramai lagi murid-murid yang bersekolah sekarang tidak ada tempat. Di samping itu sekarang masih ada banyak rumah-rumah sekolah rendah di Bau-Lundu yang lama dibuat oleh orang-orang kampung dahulu dengan kayu hutan bulat dan atap daun. Sekarang sudah buruk, bocor dan hampir jatuh. Saya berharap Kerajaan dapat mengambil perhatian dengan segera oleh sebab rumah-rumah yang lama itu tak cukup besar dan tak tahan lama lagi.

Tuan Pengerusi, akhirnya berkenaan school fees. Saya minta Kerajaan akan menimbangkan perkara ini semula untuk mengeringkan ibubapa murid-murid sekolah yang miskin. Perkara inilah yang selalu mengganggu murid-murid sekolah khasnya

anak-anak yang miskin selalu tidak dapat melanjutkan pelajaran mereka oleh sebab ibubapa mereka tidak mampu membayar school fees anaknya itu sebab dia tidak ada wang.

Tuan Pengerusi, rakyat yang miskin memang lebih banyak bilangannya, khasnya orang-orang bumiputra di kampung-kampung pedalaman seperti di Sarawak, banyak anak-anak mereka itu langsung tak ada bersekolah ataupun bersekolah 5-6 bulan sahaja dan terus berhenti disebabkan kekurangan wang. Oleh yang demikian, saya minta kepada Kerajaan supaya school fees itu dikecualikan kepada anak-anak yang miskin di seluruh negara kita ini supaya semua anak-anak yang miskin dapat bersekolah bersama-sama dengan anak-anak orang yang kaya.

Akhirnya, saya menyokong peruntukan Kementerian ini.

6.07 ptg.

Tuan Latip bin Haji Dris (Mukah): Tuan Pengerusi, suka saya menyentuh Kepala B. 21 di muka 178-183 dan Kepala P. 21 di muka 184 mengenai Jabatan Pelajaran, Sarawak.

Tuan Pengerusi, pada tahun ini kami di Sarawak berasa puashati kerana mendapat peruntukan mengurus dan pembangunan Jabatan Pelajaran, Sarawak yang agak luar-biasa bagi melaksanakan segala dasar dan objektif Kerajaan. Bagi Jabatan Pelajaran, Sarawak adalah bergantung harapan kepada Kerajaan Pusat dan Kementerian yang berkenaan untuk mendapatkan segala yang perlu, lebih-lebih lagi dengan adanya perubahan murid-murid di Darjah VI memasuki sekolah menengah akibat daripada terhapusnya sistem lama di Sarawak dan pengambilan-alih sekolah rendah daripada Penguasa Pelajaran Tempatan serta bantuan asrama bertambah 100% daripada \$5 kepada \$10 kepada seorang murid bagi tiap-tiap sebulan. Dengan bertambahnya segala aktiviti itu, maka sudah barang tentu tanggungjawab Jabatan Pelajaran, Sarawak menjadi lebih berat lagi. Walaupun demikian, saya yakin dengan kerjasama Kementerian ini segala rancangan dapat disusun dan juga kakitangan yang berkebolehan dapat ditambah dari semasa ke semasa bagi melicinkan pentadbiran di bidang pelajaran yang menjadi harapan

rakyat dan jenerasi kita masa depan. Tenggelam ataupun timbulnya sebuah negara adalah bergantung sangat kepada kebijaksanaan rakyat negara itu sendiri. Oleh itu, saya yakin ilmu pengetahuanlah yang sihat boleh menentukannya.

Tuan Pengerusi, negara kita sekarang adalah berpandu mengikut prinsip-prinsip Rukunegara. Pelajaran adalah satu-satunya jalan yang menuju kepada matlamat itu. Oleh itu, pengajaran agama Islam di sekolah bantuan penuh dan kolej yang tertentu adalah sangat diperlukan di samping pelajaran yang lain-lain seperti sains, teknik dan vokesyenal. Begitu juga tidak ketinggalan kanak-kanak cacat telah diberi pelajaran dan pendidikan yang sewajarnya.

Kami di Sarawak juga berasa bangga apabila Kerajaan Campuran Negeri itu dapat menghapuskan sistem pelajaran penjajah dahulu yang menyekat kemajuan rakyat yang miskin untuk mendapatkan pelajaran yang tinggi.

Kerajaan Campuran

Kerajaan Campuran juga berjaya memberikan segala bantuan kepada murid-murid yang miskin serta menghantar ramai murid-murid dari Sarawak ke Semenanjung ini bagi melanjutkan pelajaran mereka itu dengan bantuan Yayasan Sarawak. Begitu juga guru-guru dari Sarawak diberi kesempatan mengambil kursus latihan jangka pendek di Semenanjung ini mungkin juga ada di seberang laut. Di Sarawak sekarang ada mempunyai tiga buah Maktab Perguruan walaupun demikian masih banyak lagi kekurangan guru-guru yang terlatih untuk mengajar di sekolah-sekolah rendah, terutamanya di luarbandar dan juga sekolah menengah Kerajaan. Baharu-baharu ini ramai guru-guru Bahasa Kebangsaan dari Semenanjung ini dibawa ke Sarawak bagi menampung kekurangan guru-guru Bahasa Kebangsaan di sana. Saya yakin dengan adanya guru-guru ini maka murid-murid di Sarawak dapat belajar Bahasa Kebangsaan yang baik sebagai satu bahasa rasmi di negara kita ini. Walaupun masa sekarang di Sarawak sudah genap 10 tahun merdeka di dalam Malaysia Bahasa Kebangsaan belum lagi diiktirafkan menjadi bahasa rasmi. Nampaknya sekarang

bahasa Kebangsaan telahpun digunakan cara berluasan oleh Kementerian yang tertentu di Sarawak seperti surat-surat rasmi kepada rakyat di situ. Sekarang pun ramai rakyat atau murid bukan Melayu belajar Bahasa Kebangsaan seperti di sekolah dewasa dan sebagainya.

Sekolah Menengah Rendah Daerah Dalat

Tuan Pengerusi, dari segi pembangunan pula di Sarawak masih banyak bangunan sekolah rendah dan rumah kediaman guru-guru yang di luar-luar bandar yang harus dibaiki serta gelanggang permainan murid-murid. Rakyat di kawasan saya juga berharap supaya di daerah baharu Dalat dibuat sebuah sekolah menengah rendah untuk keperluan murid-murid Darjah VI memasuki sekolah menengah di situ, dan sebuah sekolah menengah di Tiga Sungai atau (Three Rivers) di Mukah diperbesarkan lagi supaya dapat sebagai sebuah sekolah menengah yang boleh mengajar ke tingkatan VI atas ataupun sebagai sebuah kolej bagi keperluan daerah kawasan yang berdekatan di situ.

Tuan Pengerusi, sekarang adalah menjadi satu masalah tentang rumah kediaman pegawai-pegawai kanan dan kakitangan Jabatan Pelajaran yang dahulunya diam di rumah Kerajaan Negeri Sarawak terpaksa pindah dan mencari rumah sewa. Begitu juga kakitangan Jabatan Persekutuan yang lain. Dari itu saya yakin Kementerian ini sedar atas perkara ini dan saya berharap pihak yang berkenaan dapat mencari satu jalan untuk mengatasi masalah perumahan ini.

Akhirnya, saya sekali lagi menyokong peruntukan Kementerian ini dan kami di Sarawak mengucapkan ribuan terima kasih.

6.15 ptg.

Pengiran Tahir bin Pengiran Patera (Kimanis): Tuan Pengerusi, dalam menyokong peruntukan Kementerian Pelajaran ini terlebih dahulu saya ingin menyampaikan penghargaan dan ucapan terima kasih daripada kami di Sabah atas peruntukan yang diberikan kepada Jabatan Pelajaran Negeri Sabah yang begitu banyak bagi tiap-tiap tahun. Apa yang kami harapkan mudah-mudahan bagi tahun hadapan peruntukan akan diberikan lebih banyak lagi kepada negeri Sabah dan Sarawak.

Keputusan L.C.E.

Bercakap di dalam Kepala B.12 saya ingin menyampaikan rasa gembira kami di Sabah kerana dalam memperkembang dan memperluaskan pelajaran di negeri Sabah pada tahun lepas di Sabah telahpun ditubuhkan sebuah cawangan Institut Teknologi MARA di mana ini memberi peluang yang baik kepada penuntut-penuntut di Sabah dan begitu juga daripada Sarawak bagi mendapatkan pelajaran yang lebih tinggi. Begitu juga rancangan hendak membina sebuah universiti di Sabah, maka diharaplah rancangan ini akan dapat sokongan dan dukungan yang kuat daripada Kerajaan Pusat. Walaupun demikian, satu perkara yang mendukacitakan kami di Sabah ialah atas keputusan peperiksaan L.C.E. yang telahpun diumumkan baharu-baharu ini nampaknya penuntut-penuntut di Sabah amatlah merasa dukacita kerana didapati lebih kurang hanya 31% sahaja daripada penuntut-penuntut yang duduk di dalam peperiksaan L.C.E. ini yang lulus. Jadi, ini adalah satu perkara yang memeranjatkan dan mendukacitakan terutama sekali ibu-ibu bapa di sana yang mana mengharapkan kepada anak-anak mereka beroleh kejayaan di dalam pelajaran.

Tuan Pengerusi, dalam pada itu baharu-baharu ini Jabatan Pelajaran di Negeri Sabah telah membuat satu pengumuman yang mana murid-murid yang lulus yang dapat pangkat B ataupun Grade 2 di dalam peperiksaan itu akan dibenarkan mengulang ataupun menyambung pelajaran mereka dengan syarat penuntut-penuntut itu masih di dalam umur yang layak dan juga jika ada tempat di sekolah-sekolah. Kebanyakan penuntut-penuntut bumiputra yang menduduki peperiksaan L.C.E. itu adalah kebanyakannya murid-murid daripada sekolah rendah Kerajaan yang dikenal sebagai sekolah Melayu di Sabah yang mempunyai bahasa pengantarnya bahasa Malaysia. Umur mereka menduduki di dalam peperiksaan itu kebanyakannya antara 15-16 dan 17 tahun, kerana sebelum itu mereka terpaksa belajar di dalam kelas peralihan atau remove class selama satu atau dua tahun sebelum mereka menyambung pelajarannya di Tingkatan I (Form I) di sekolah Inggeris. Dengan ini, jika diikut syarat-syarat umur seperti yang diumumkan oleh Jabatan Pelajaran Sabah itu, maka mungkin ramai penuntut-penuntut bumiputra tidak berpeluang mengulang ataupun menyambung pelajaran

di sekolah-sekolah mereka. Ini bererti tahun ini sahaja beribu-ribu penuntut-penuntut yang gagal di dalam peperiksaan L.C.E. menghadapi masa depan yang gelap. Oleh itu, jika Kerajaan tidak mengambil apa-apa tindakan kita tidak tahu apakah nasib yang akan dialami oleh penuntut-penuntut itu. Dengan itu saya merayu kepada Kementerian yang berkenaan supaya penuntut-penuntut L.C.E. samada hanya lulus Pangkat B ataupun tidak lulus yang mahu mengulang ataupun menyambung pelajaran mereka diberi layanan dan peluang belajar lagi samada mereka itu ditempatkan di sekolah-sekolah mereka yang ada sekarang ini ataupun diberi peluang belajar di Vocational School di Sabah ataupun diberi peluang menuntut di Semenanjung Malaysia.

6.10 ptg.

Tuan Richard Ho Ung Hun (Sitiawan): Tuan Pengerusi, saya minta izin berucap dalam bahasa Inggeris dalam ucapan saya yang pendek sekali.

(Dengan izin) Sir, I would simply touch very, very briefly upon primary education. As speeches go, Mr Chairman, Sir, this would probably go down as the shortest in the history of the Dewan. I would only wish to touch upon three points which have already been raised by certain Members of the Dewan.

Firstly, Sir, the question of independent primary Chinese schools appears to have attracted far more attention than it rightly deserves. However, Sir, it is nevertheless something which has been played upon to a very wide extent in certain quarters. In some cases, Sir, we in the M.C.A. know that it has been played up even to hysterical proportions. Whether this sort of thing is a good thing or not in terms of national education policy, we are not prepared to say simply because we are not in possession of the true facts behind the movement. I would urge the Ministry of Education perhaps to consider my suggestion to investigate into this phenomenon, and if the result of the investigation should be that it is something which a large section of our rakyat wish to have, then we as a Government of the people should concede that they should have it.

The second point, Sir, which has also been touched upon by several Members in this Dewan is in regard to the question of

transfers of headmasters in certain schools in Kedah recently, which also has attracted the attention of a large section of our rakyat. We in the M.C.A. as people who are fairly close to the grass-root know that this has provoked very, very adverse reactions from this particular section of the rakyat. Sir, I would venture to say that from time to time we backbenchers of the Alliance will have to come out with certain views which are clearly in accordance with the wishes of a large section of our rakyat. We are from the people and we would be failing in our duty if we do not act as faithful channels to convey certain reactions to implementation of important policies of the Government from time to time.

I would here again urge the Ministry to accept any suggestion that an investigation in depth be carried out into the background of these transfers of the headmasters without consultation with the Boards of Managers of the schools concerned.

Lastly, Sir, before I sit down I would refer to the question of the M.C.A. stand on the Chinese primary education. I refer in particular to the Honourable Member for Datuk Kramat's statement by which he appears to have gratuitously appointed himself as spokesman for the M.C.A., which of course we do not need, Sir. If we do need a spokesman, I for one can assure this House that we would have appointed someone far more responsible. Sir, he said that a few days back he read reports in the Press that the M.C.A. reiterated that children in the primary education should have the right to be trained or taught in the mother tongue and that this was one of the conclusions of the seminar it held and that it was endorsed by the Minister of Finance, who is also the Chairman of the Malaysian Chinese Association. Of course, Sir, this is correct. This has always been the stand of the Malaysian Chinese Association, as I see it and as I remember it. As far as I know, indeed, Sir, this right has always been enshrined in our sacred Constitution. It has never been challenged and it has never been disagreed to, as far as I know, by the Alliance Government. He also went on to say, Sir, that the M.C.A. leaders did not have the guts and the nerves to say what they want and that he would speak out for the M.C.A. Now, Sir, this is not a question

of guts. It is not a question of nerves. This is a question of responsibility. There have been certain Members from across the floor who have from time to time found it extremely easy to oppose for the sake of opposition. This is nothing less than irresponsibility. Sir, we on this side of the House are members of the Alliance Government and we are certainly more disciplined in that we do not oppose for the sake of opposition. If there should be some problem, some difficulty, which affects the people of this country whom we all represent in this august House, we do not come out "shooting". We consult and this has been, as I understand it, the principle on which the Alliance Government has been functioning and so long as we are still in the Alliance we shall go on consulting and not shooting like some of our Opposition Members tend to do from time to time.

Tuan Pengerusi: Only five minutes!

6.25 *ptg.*

Tuan Fan Yew Teng (Kampar): (*Dengan izin*) Mr Chairman, Sir, I have only a few matters to raise and I shall be very brief. First of all, I must earnestly appeal to the Honourable Minister of Education, on behalf of thousands of teachers throughout the country, particularly married women teachers, to set up more Bahasa Malaysia course centres instead of the present two. I know that the Minister has said on one or two occasions that this is a question of sacrifice on the part of the teachers. Mr Chairman, Sir, I do not think the question of sacrifice arises here at all. If we were to encourage our teachers to master, not just to learn, but to master Bahasa Malaysia, then it is the duty of the Government to set up more centres all over the country instead of having to make teachers travel a few hundred miles to Kota Bahru or Kuala Lumpur to attend these courses. As we have stated on previous occasions, the present arrangement is particularly exacting for married women teachers because they have got to leave their homes and leave their children and their household responsibilities behind. I do not think it is healthy—in fact it is going to be counter-productive—to expect married women teachers to master Bahasa Malaysia

and come back and become competent teachers in Bahasa Malaysia under such circumstances. I think they are just going to attend these courses very grudgingly.

The other matter concerns the payment of arrears for the years 1970-1971 for a good number of uncertificated teachers from Perak. I have got a duly signed letter here, Sir, from Guru-guru Pelatih S.R.T., S.R.C. and S.R.K. from Perak who complained that, though they attended the special holiday courses from 1970-1973 for uncertificated teachers, instead of getting their emplacement on the Education Service of West Malaysia according to what is called the clean wage system or sistem gaji bersih as from 1st January, 1970, they were being emplaced from the 1st January, 1972. Mr Chairman, Sir, similar uncertificated teachers who attended similar courses in Pahang, for instance—and I have got a circular here from the Pahang Education Department—were emplaced on the 1st January, 1970. So there is no conceivable and valid reason why the same category of teachers who attended these courses faithfully have got to be emplaced two years later. I call upon the Honourable Minister to rectify this anomaly.

Mr Chairman, Sir, thirdly, I would like to touch on the general standards and quality of Tamil education in Malaysia. I think the present standard and quality of Tamil education in Malaysia is a cause for great concern to parents and Malaysians who care for the future of their children. The high

rate of failures in Bahasa Malaysia, Science and Mathematics in Tamil schools indicate that the standard of education has deteriorated greatly in recent years. Children coming from Tamil schools, whether they be from the estates or towns, cannot make a proper sentence, I am told, whether in English or Bahasa Malaysia or even in Tamil. What is shocking and highly inconceivable is that students after six years of primary schooling are in that pathetic condition and the Murad Report on dropouts eloquently testifies that of all the schools that we have in this country, pupils in Tamil schools in terms of dropouts, in terms of promotional prospects from primary to lower secondary, fare the worse. Of course, we can say there are also other reasons like socio-economic reasons, but there are I believe also reasons of lack of educational facilities and school facilities that are within the competence and power of the Ministry of Education to try and overcome. So I think it is high time for the Ministry of Education to initiate appropriate action to remedy this sorry state of affairs in our Tamil schools throughout the country.

Majlis Mesyuarat bersidang semula.

Tuan Yang di-Pertua: Mesyuarat ditangguhkan sehingga pukul 2.30 petang, hari Isnin, 14hb Januari, 1974.

Dewan ditangguhkan pada pukul 6.30 petang.